

DOBRI OTAC ANTIC

BROJ
3/4
1972

GLASILO VICEPOSTULATURE

GOD. II

PODACI O ŽIVOTU I RADU O. ANTIĆA

Godine 1940. bio je u našoj Provinciji kao Generalni Vizitator mnp o. Benjamin Ryzinski. Na provincijskom kapitulu iznio je svoja opažanja o Provinciji. Govorio je i o klerikatu u Makarskoj:

— *P. Magister nihil negligit quin det studentibus bonam formationem spiritualem et educationem religiosam. Puto Studium theologicum Provinciae optime esse ordinatum sub omni aspectu; nonnisi gratitudo debetur iis qui gloriosas traditiones huius Studii cum omni perseverantia sustentant ac continuant.*

(Otač Magister daje sve od sebe da bi studente dobro duhovno usmjerio i redovnički odgojio. Smatram da je bogoslovni studij ove provincije u svakom pogledu izvrsno uređen. Za ovo treba zahvaliti onima koji sa svom ustrajnošću podržavaju i nastavljaju slavne tradicije ovoga Učilišta.)

(Zapisnik Kapitula 1940. str. 248)

Mnp Ryzinski podnio je još jedan izvještaj na plenarnim sjednicama:

— *Magister Fratrum Clericorum gaudet plena fiducia iuvenum, nec minus Provincia tota idem sentimentum erga ipsum nutrit.*

Disciplina in Studio bona, abusus aliquos qui mererentur vituperatione non inveni.

(Magister braće klerika uživa potpuno povjerenje svoje mladeži. Sva braća u Provinciji isto tako dobro misle o njemu.

Stega je u Učilištu dobra. Nisam mogao pronaći neke nastranosti koja bi bila vrijedna ukora.)

(Zapisnik Kapitula 1940. str. 254.)

Nastavimo misiju Oca Antića:

molimo za svetu crkvu, za Svetog Oca Papu i za sve njegove nakane

molimo za svećenike, redovnike redovnice

molimo za sve naše vjernike, osobito za bolesnike i za siromahe

molimo za mir u svijetu

molimo i žrtvujmo se!

Sveta ispovijed sakramenat pokore za Oca Antića veliki izvor posvećenja

Kongregacija za nauk vjere, čiji je predstojnik kardinal Franjo Šeper, predložila je Svetom Ocu 16. lipnja ove godine 13 pastoralnih normi o kolektivnom sakramentalnom odriješenju. Norme su objavljene u Osservatore Romano 14. srpnja.

Iako spomenute norme nose naslov: o kolektivnom sakramentalnom odriješenju, ipak cijeli dokumenat ne želi biti samo neka juridička i moralna norma pojedinačne i kolektivne ispovijedi t. j. kada jedan a kada drugi način da se primjeni — da tako samo osudi i otkloni neka kriva mišljenja u vezi sakramenta Pokore — nego je taj dokumenat i snažna i ozbiljna uputa o pojedinačnoj ispovijedi (norme: I, IV, VIII, IX.) kao i duhom prožeta nauka o čestoj ispovijedi i o ispovijedanju lakih grijeha (XII).

Citateljima Glasila i štovateljima Oca Antića stavljamo na razmatranje baš to XII. načelo kao i riječi Pija XII. u istom načelu citirane, da uvidimo kako je Dobri Otac Antić bio vjeran nauci Crkve i kako je u tom sakramentu nalazio izvor svoga posvećenja i posvećenja drugih.

Načelo XII. dokumenata Kongregacije za nauk vjere glasi: »Što se tiče česte ispovijedi ili ispovijedi 'iz pobožnosti' svećenici neka nikako ne odvraćaju vjernike od nje. Naprotiv neka ističu i preporučuju njezine obilne plodove za kršćanski život (Mystici Corporis, AAS 35, 1943, 235) te neka budu uvijek pripravni na takovu ispovijed kad god je vjernici razborito zaželete. U svakom slučaju neka se pazi, da se pojedinačnu ispovijed ne bi rezerviralo samo za teške grijehе. Na taj način vjernike bi se lišilo najboljeg duhovnog ploda ispovijedi i to bi naškodilo dobrom glasu onih, koji bi pojedinačno pristupali sakramentu pokore.«

Divna asketska pouka o duhovnoj potrebi i uvišenosti sakramenta Pokore!

Dušama, koje se često ispovijedaju pa i »iz pobožnosti«, ovo XII. načelo je poхvala, ohrabrenje i obrana; drugima je pouka i poticaj na čestu sv. ispovijed, a svećenicima pobuda i opomena. Za sve dakle materijal dubokog razmatranja. A da i taj broj dokumenata stiže u pravo vrijeme i da naše

doba zahtijeva takvu pouku, bit će jasno svima — svećenicima i vjernicima — koji bace pogled na taj »veliki sakramenat pokore« i na umanjeno poštovanje koje se danas tome sakramentu iskazuje.

U istom XII. načelu citira se i tekst Pija XII., koji takodje donosimo u cijelosti:

»Neka pogrešna nauka, veli Pijo XII. ,uči da se ne treba često ispovijedati poradi lakih grijeha. Istina, dodaje Papa, postoji više hvalovrijednih načina, kojima se brišu sitni prestupci, kako vam je to, — časna braća, poznato — ali, da bi se sa sve većim žarom napredovalo na putu istine, Mi vam želimo toplo preporučiti pobožan običaj česte ispovijedi uveden u Crkvu po nadahnuću Duha Svetoga. Česta upotreba ovog sakramenta povećava ispravno poznavanje sebe samoga, unapređuje i potkrepljuje kršćansku poniznost, potpomaže iskorjenjivanje zlih navika, suzbija duhovnu nemarnost i mlakost, pročišćava savjest, krijepe i jača volju, olakšava duhovno vodstvo i ... umnaža milost. Stoga oni, koji umanjuju pred mlađim klerom štovanje česte ispovijedi, neka znaju, da rade protiv Kristova Duha i nanašaju štetu Otajstvenom Tijelu Spasitelja« (Pijo XII. u Enc. Mystici Corporis, AAS, 35, 1943, 235).

Velika uloga sakramenta pokore u duhovnom organizmu i divni plodovi toga sakramenta jasno su tu navedeni, a revne su duše po tom »sakramenu čistoće« opisane plodove okusile.

Dobri Otac Antić je jedna od tih duša. On se jedno vrijeme svaki dan ispovijedao. Zar poradi teških grijeha? Ne! Poradi efekta, plodova toga sakramenta. Taj ga je sakramenat posvećivao.

Od vremena do vremena Otac Antić je davao na znanje svom duhovnom ocu kakova mu je duša nakon svete ispovijedi i kakove osjećaje u njemu proizvodi milost toga sakramenta. A sve što iznaša skladno se podudara s moralom i asketskom naukom Crkve o sakramentu pokore, s gornjom naukom Pija XII. i sa sadržinom XIII. pastoralne norme Kongregacije za nauk vjere.

Poslije svete isповиједи Otac Antić je prepun milosti; on zahvaljuje Bogu, pjeva zahvalnicu. Nakon jedne isповиједи piše svom duhovnom Ocu: »Duhovni Oče, ... poslije zadnje svete isповиједи, hvala dragom Bogu, osjećam se puno bolje, sabranije, veći gospodar sebe ... više okrenut k dragom Božjemu.« (Pismo od 15. X. 1963.)

Drugom zgodom piše: »Od zadnje isповиједи duhovni život ..., mislim, da napreduje na bolje. Više sam i bolje sabran, miran i u Gospodinu. Lakše se snalazim u svemu. U duši vlada predanje i mir, predanje i sjedinjenje sa svetom voljom Božjom.« (Pismo od 16. I. 1964.)

I opet u jednom pismu veli: »... zadnji put (u isповиједи) primio sam posebni, a mogu reći naročiti plod ... Dobio sam veću svrhunaravnost i bolje i lakše prodirem u središte duša i duše dobivaju veće Božje milosti i darove. Imam čišću savjest, veći mutarnji i vanjski mir. Bliži sam svakome a otcijepljениji, slobodniji, ... bliži Gospodinu ...« (Pismo od 15. VII. 1964.)

Ispovиједи Oca Antića bile su isповиједи »iz pobožnosti« o kojima govori Pijo XII. i gore spоме-

nuta norma, a njegova sakramentalna askeza po milostima svete isповиједi je očita. On se po tom sakramentu stalno penje, duhovno uzdiže. U svakoj isповиједi pruža pravu sliku svog duhovnog stanja, a za nagradu prima preko sakramenta isповиједi milost Božje blizine sa svim drugim plodovima o kojima nam Crkva govori u nauци o sakramentu pokore.

Nakon što je Kongregacija za nauk vjere Dokument o sakramentu pokore objavila, naišli smo na divne komentare toga Dokumenta. Sam Sveti Otac obrazložio je značaj toga Dokumenta (Oss. Romano od 20. VII. 1972.), a za Svetim Ocem i drugi. Ali Dobri Otac Antić nam je kao živi »komentar« XII. načela toga Dokumenta ili bolje, živi dokaz istinitosti toga načela.

Ako nam je Otac Antić uzor i duhovni vođa, onda nam je uzor i vođa i u čistoj i dobroj isповиједi. On je u tome uzor isповједnicima kao i dušama koje se isповијedaju. On je rado isповијedao, on se rado isповијedao.

O. Ladislav Marković, karmelićanin

Presudna knjiga

Bilo je to u početku našega poznanstva. Toga dana bila sam podvrgнутa kao nekom malom ispitnu.

»Koja je krepost, po tvom mišljenju, najvažnija u duhovnom životu?«

»Poniznost, ali ja je nemam« glasio je moj odgovor.

Vidjela sam da ga je odgovor zadovoljio i on nastavi pitati:

»Koja je duhovna knjiga do sada na tebe najviše djelovala?«

»Prava pobožnost od Ljudevita Marije Grignona Monfortskoga.«

Nakon toga njegovo je lice zasjalo blagim odobravanjem i vidjela sam da se tome radi. Tada nisam imala pojma da se i on tako rado služio tom knjigom i da ga je godinama duhovno hranila. Saznala sam to tek iza njegove smrti. I tada sam razumjela zašto se nakon toga odnosio prema meni kao da smo blizi rođaci. Jednom je naručio kod

č. s. ručak i rekao je da je to za njegovu rođakinju, a ručak je dao meni. Tada još nišam bila u Zagrebu zaposlena, nego sam doputovala vlakom. Bilo mi je to neopisivo drago i mislila sam: »Blago meni kad imam takvog sveca za rođaka«.

Također me je učinio dionicom svog svećeništva. Uvijek sam duboko cijenila svećenike i svećeništvo. Od malih nogu molila sam i prinosila žrtvice za svećenike i svećenike. Možete zamisliti kolika je bila moja sreća kad sam klečeći osjetila posvećene ruke na svojoj glavi i kad je poluglasno izgovarao da me uzima u dioništvo svoga svećeništva. Od tada sam bez straha i ustručavanja dolazila k njemu. Vidjela sam da mi njegova blizina i vodstvo koristi. Od njega bih odlazila sretna, oduševljena za sve što je lijepo i dobro. Činilo mi se kao da letim. Osjećala sam u sebi veliku želju da budem revna i dobra.

GRIGNONA

Odgovori na upitnicu o životu i krepotima Oca A. Antića

1. — 2. Roditelji, Djetinjstvo,
Mladost...

3. VJERA:

Smatram, da je † o. Ante Antić došao do herojskog stupnja bogoslovske kreposti VJERE. Za njega bi se s pravom moglo reći, da je »živio iz vjere«.

Ukoliko je ispravno moje zapažanje, to je u njegovoj duši bila ulivena MILOST, koju je On svojim životom i pobožnim činima ĆUVAO i produbljivao do kraja života. To se očitovalo u cijelom njegovu držanju i govoru, a osobito u pobožnostima i molitvama.

Samо jedanput sam imala sreću biti kod sv. MISE koju je Otač služio i to kad je već bio puno boležljiv. I tada je na mene ostavio dojam da je sav uronjen u Tajnu Žrtve sv. Mise. Sve one sitne geste i riječi u Obredu činio je s toliko poštovanja, da bi se moglo reći STRAHOPOCITANJE.

Slično sam imala dojam kad sam došla u crkvu G. Lurdske, pa je Otač trebao nekoga pričestiti izvan Mise. Dirljivo je bilo pratiti one molitve za depoziranja Presvetoga. A tako i molitve, koje je običavao moliti nad svojom duhovnom djecom. Među SEDAM darova Duha Svetoga vjerujem da mu je Bog obilno dao i dar POBOŽNOSTI.

S velikom pobožnošću častio je Tajnu Presv. TROJSTVA. Revno je nastojao uvesti u tu Tajnu i duše koje su mu se povjerile. Poznata je njegova formula blagoslova nad pokornicima: »Bog bio s tobom ... pred tobom ... nad tobom ... za tobom ... da te ... u Ime Oca ...« Ne znam točno, jer ni sama nisam svjesna zašto je nikada nisam zabilježila. Drugi će bolje znati. Međutim, ima još jedna molitva Presv. Trojstvu koju je nenametljivo ulijevao u dušu: »Oče dobrote, posveti me ... Sine ljubavi, obuzmi me (zapali me) ... Duše mudrosti, prosvjetli me (vodi me) ...« Ona je uvijek tako snažno djelovala na me dok ju je Otač izgovarao, da sam je poslijе spontano ponavljala.

Sama pojava P. Antića davala je dojam da je sav uronjen u veliku Tajnu Presv. EUHARISTIJE. To poštovanje iskazivao je Isusu i kad je bio udaljen od Presvetoga. Na pr. čuvao se da ne okrene leđa na onu stranu gdje se nalazi svetohranište

Pri dolasku na sv. Ispovijed često bismo ga našli u crkvi ili kapeli. Imam dojam da je njegova vjera u Isusa PRISUTNA u Presvetom Olt. Sakramenu bila tako živa, da je s Njime općio kao s Osobom.

MUKA Isusova bila je bogato tlo duhovnog života O. Antića. Kad je govorio o tome koliko je Isus za nas trpio i kako je bila velika njegova ljubav prema nama na Križu, onda ne znam da li se

više zanio ili uozbiljio. Euharistija, Muka Spasiteljeva i Križ Kristov bio je najčešće cilj kojem je usmjeravao duše. S velikom pobožnošću provodio je sv. Korizmu — kao i Došaće. Planski je uvodio dušu u tajnu Križa i Utjelovljenja.

Bl. Dj. Marija bila je za Dobrog Oca nešto veliko. Divio se i radovao svemu što se odnosilo na GOSPU. Na pr. razne pobožnosti i slavlja. Sjećam se s koliko strepnje me je 1954. pitao »Što mislite, jesu li duhovne osobe dostoјno proslavile ovu svetu Marijansku godinu? Kada sam odgovorila, da mislim da mi u svojoj Družbi jesmo, jer smo vjerno izvršili svoj program, koji nije bio mali, uzdahnuo je i rekao: »Bogu hvala! Ali mi, svećenici i redovnici nismo!« ... Po Ocu je priprava za Gospine Blagdane bila duga i s točno izrađenim programom.

Sve SVECE je s poštovanjem častio, ali nadasve one, koje je izabrao sebi za Zaštitnike. Pored toga imao je naročiti pietet prema sv. OSNIVACIMA Redova. Posebnu pobožnost i divljenje imao je prema sv. Tereziji Avilskoj radi njezine nauke i mističnog života. Nazivao ju je »Sv. Majka Terezija«. Smatram da je to zato, jer je sam težio i dospio do visokog stupnja mističnog života.

O sv. Ocu, Biskupima i svim Poglavarima govorio je s velikim poštovanjem i odanošću. Možda je radi toga s toliko ljubavi i razumijevanja vodio mnoge poglavarice. U duhovnoj brizi SVEĆENICI su mu bili ispred svih drugih. Dapače, i bogoslovima je davao prednost u čekanju na razgovor ili ispovijed pred ostalim penitentima. Ovo je znalo malo smetati, iritirati druge, na pr. redovnice, koje su dugo čekale na red.

Uopće za blagopokojnog O. Antu Antića sve je bilo važno što se ticalo vjere, Crkve i duhovnog staleža ili crkvenih propisa.

VJERA KAO DA JE BILA ATMOSFERA U KOJOJ JE DISAO ...

4. UFANJE:

Sve njegovo pouzdanje bilo je u ZASLUGAMA Isusa Krista. Iz toga blaga je crpio onaj optimizam i milosrdnost prema dušama. U najtežim časovima dušu je bodrio da se pouzda u Boga, jer je Božja Ljubav milosrdna. Molitva mu je bila puna vjere da će Bog pomoći. Kad je imao riješiti neki teški slučaj ili obratiti koju dušu ili pomoći nekome u nevolji, onda je sam puno molio i drugima preporučivao da se mole. Kad bi mu se iznio kakav problem, znao bi s toliko zaufanja reći: »Bog će pomoći!«, da bi u dotičnu dušu ušlo povjerenje, kako će Bog zaista učiniti sve najbolje. Ako se ra-

dilo o bezizlaznoj situaciji ili o neimaštini, govorio je s uvjerenjem: Bog će providiti. I zbilja je providio, često i na nepredviđen način.

Imam dojam, da je bio herojski STRPLJIV u teškoćama i neugodnostima života. Sve je podnosi s pouzdanjem u Boga i za njegovu ljubav. Vidjela sam da je želio mnogo trpjeli i da je pomalo bio žaloston što još nije dosta sličan Isusu RAS-PETOMU.

Osobito se divljenja vrijedna strpljivost očitovala na dobrom Ocu kad je doživio neki neuspjeh ili nerazumijevanje. Nije to da se na njemu nije vidjela neugodnost ili da trpi, nego se vidjelo s kolikim mirom sve to u sebi sređuje. Ako je našao dušu punu pouzdanja neobično se radovao.

BOG JE BIO ZA OCA SVE. SVE JE U BOGU RJEŠAVAO.

5. LJUBAV:

A) PREMA BOGU

Po onome što znam i koliko sam upoznala Dobrog O. Antića kroz 15 godina svojih veza s njime, nosim u sebi uvjerenje, da je njegova LJUBAV prema Bogu bila tolika da uopće NIKADA nije mogao Boga uvrijediti TEŠKIM grijehom.

Svi propisi sv. Crkve i njegova Reda za O. Antu su bili svetinja. Pa ipak, kraj sve te revnosti, osjećala sam u kontaktu s Patrom, da neiskazano trpi što nije bolji, što ne ljubi više Boga. Stekla sam iskustveno uvjerenje da mu je duša i srce uvijek bilo usmjereno prema Bogu i Božjoj Ljubavi. To je izbjigalo iz cijelog bića dragog Oca. Uvjerenja sam, da je O. Ante Antić došao do onog stupnja ljubavi prema Bogu, na kojem je PREOBRAZBA ljudskog bića, amor transformans. Tako se može protumačiti činjenica, po kojoj smo osjećali pred P. Antićem, da to nije on, nego Bog koji nam govorи. Svim silama je nastojao da tom ljubavlju raspali i druge.

Od Božjih ATTRIBUTA najviše je kod njega dočaralo do izražaja: Božje VELICANSTVO, DOBROTA, MILOSRĐE i LJUBAV. Sav bi se zanio kad bi o tome govorio. Toliko da bi ti to Božje svojstvo bilo nazočno, zorno. Cijelo biće dobrog Oca odsjevalo je nekom posebnom dobrotom, koja nam je najbliže dočaravala Božju Dobrotu i Ljubav kojom nas svakog pojedinog sam Bog ljubi.

B) PREMA BLIŽNJEMU

a) Na duhovnom području.

U svom svećeničkom zanosu za slavu Božju i za duše činilo se da ne pozna umora ni straha. Do iznemoglosti se žrtvovao u tješenju i slušanju, napose u isповjedaonici i duhovnim razgovorima. I pored svoje duge bolesti to je činio s mnogo ljudavi i strpljivosti.

Toliko je želio utješiti i smiriti duše koje tišti teret vlastite krivnje, da je često PREUZIMAO na sebe odgovornost za pojedine čine pa i za čitav život. To je poznato njegovoj duhovnoj djeci. Mislim da su mnoge duše koje je Otac intimno vodio

doživjele sreću »izmjene dobara« kad je Pater u nesobičnoj ljubavi uzeo sve naše na sebe, a nama poklonio sve svoje: Život, zasluge, pa i svoje SVE-CENIŠTVO. Takav čin herojskog darivanja obično je urođio neiskazanim milostima i plodovima u duhovnom životu.

Jedna posebna pojava u njegovu duhu vodstvu bila je i ta, što je znao biti PRISUTAN u nekim časovima i poslovima — kraj tebe ... Bilo je to koji put da nas ukori, drugi put da nas obodri i slično. Sve to držim da je bio plod njegove ljubavi i nadnaravne brige tog od Boga obdarenog VOĐE duša.

b) Tjelesna djela ljubavi.

Bio je iskreno zabrinut za siromašne i POTREBNE. Nije imao mira dok nije pomogao, pa i uz velike žrtve i poniranja. Kao siromašan sin sv. Franje sam ništa nije imao osim veliko srce i dobru dušu. Uz to je imao KARIZMU ophođenja s ljudima kojima su se rijetki mogli oduprijeti. Uz ove nadnaravne darove posjedovao je upornu volju i kuražu, pa se nije dao uplašiti prvim odbijanjima. Kao da se u tome držao principa: Oni koji imaju više nego što je nužno, dužni su dati za one koji nemaju ni potrebno. Znao je biti kako se ono kaže, »dosadan« u traženju za druge-potrebne. Nije ga mnogo smetalo ako su ga zato neki osuđivali.

Naročito je imao srce za one koji su IZ BLAGOSTANJA pali u BIJEDU. Njima je na svaki način želio pomoći. Psihološko opravданje nalazim u činjenici, da je takvima teže njihovo stanje neimaštine, nego li onima koji nikada nisu imali bolje. Na ovom području imam više primjera. (Moja stara majka — oduzeto joj sve) ...

Jednom riječu, valja nije bilo potrebe duše ili tijela ili kakve god nevolje, koja nije ganula njegovo srce i gonila ga da pomogne. O tome bi netko mogao spjevati veliku EPOPEJU.

Uz molitvu, pokoru, redovničke kreposti i život s Bogom možda je ta nepatvorenna djelotvorna ljubav dragog O. Antića najšire područje koje svjedoči za njegovu svetost.

6—9. STOŽERNE KREPOSTI:

RAZBORITOST

Cilj svih njegovih čina uvijek je bio jasan: SLAVА BOŽЈА i dobro bližnjih radi spasenja duša. Kraj sve bijede moralne i duhovne, nad koju se nagnuo svim žarom svoje svete svećeničke duše, osjećalo se da je ostao sav čist, netaknut zlom koje liječi. Bio je iskren, nepatvoren, jednostavan. I od drugoga je tražio spontanost u iznošenju misli, osobito u odgovorima na pitanja koja je postavljao.

Poštivao je tuđe mišljenje i nastojao se okoristiti iskustvom drugih. Rado je tražio savjeta i od mlađih i jednostavnijih. Ali je osobito cijenio stručnjake — kvalifikaciju. Tako na pr. teologe, profesore, liječnike, pravnike. U problemima duša je i njih s velikim povjerenjem konsultirao.

Kakav je bio kad se na njega tko obratio za SAVJET, o tome bi se opet mogla napisati čitava

knjiga. Davao je bez rezerve. Osobito gdje je video iskrenu želju za dobrom savjetima. Njegovi savjeti bili su sigurni, smirivali su kao da dolaze direktno od Boga. Držim da je svu tu mudrost i sigurnost, kojom je druge vodio, crpio iz dugog općenja s Bogom u samoći i molitvi, pa i kontemplaciji, u koju je bio kao uronjen i onda kad se drugima posve davao.

Kakvom spremnošću je činio te duhovne usluge? Više puta, kad si iznenada došao, izgledalo je kao da je baš tebe čekao, kao da drugoga i nema na brizi. To je jedan od fenomena koji kod O. Antića nismo mogli naravno protumačiti. Za mene je njegova subjektivna ljubav prema svakom svom duhovnom djetetu bila kao neki otvor, kroz koji sam bolje shvaćala, kako Bog može svaku dušu na poseban način ljubiti.

PRAVEDNOST

»Bogu Božje, caru carevo! Ovu evanđeosku je P. Antić tako reći doslovce shvatio i provodio. Bog i njegova slava, SLUŽBA BOGU bilo je u njegovu djelovanju na prvome mjestu. Hierarchy u Općinstvu Svetih i u Crkvi, to je kod Oca bilo pravilo i red časti i počasti. Znao je razlučiti vrednovanje dobara i djelovanja kod sebe i kod drugih. Imao je svoj red vrijednosti i svoj uzvišeni pojam o pravdi i pravednosti. Zato, iako je sa svima bio fin i ljubezan, NIJE svima JEDNAKO posvećivao ni pažnje ni vremena, a valjda ni jednaku ljubav.

U postupku s dušama radio je prema ovom načelu: Tko je potrebniji, tom više dati. Na području duha vodstva to bi se ovako moglo definirati: Tko iskremije traži, tom se radije daje. Tj. u kojoj duši je mislio da njegov rad donosi VIŠE ploda i slave Božje toj se više posvećivao. Ne znam je li ovo moje zapažanje dobro. Time ne tvrdim da je uvijek i pogodio. Poznato nam je da su se baš neke od onih kojima je najviše žrtvovao brige i vremena iznevjerile ili pak žive nekim sebičnim životom.

Znam osobu koje su pokušale doći k O. Antiću, ali su se zaustavile. Ili je video da je kod dotične samo znatiželja, ili da nema iskrenu želju za svećušću, ili mu pak »Bog nije dao za neke svjetla«, kako je znao više puta sam priznati u poniznosti.

Sjećam se jednog slučaja. Na svoje uši čula sam malo tvrdi odgovor s njegovih usta jednoj redovnici. Bilo mi je žao i činilo mi se nepravedno s njegove strane. Tek poslije, tokom vremena pokazalo se, da je onda sa strane sestre to bio kao neki rivalitet ili slično.

Znao je biti uporan kad je zastupao neki princip ili kad je nekoga branio. Želio je uvijek biti na strani ISTINE. Znamo iz očitih primjera, da su neki njegovim vodstvom prikrivali svoje sebične ambicije. I u tom slučaju uvjerena sam da je Dobri Otac želio slijediti istinu i dotične usmjeriti na dobro.

UMJERENOST

Mrtvenje osjetila kao da je ušlo u svetu naviku Dobrog Oca. Po njegovu držanju i nastupima či-

nilo se da je toliko UMRTVEN u pokretima naravi da ih i nema. Napadaje ili prigovore primao je kao janje, premda se vidjelo na njemu da je tangiran. Sve je kod P. Antića bilo sređeno nekom svetom mirnoćom, gospodstvom nad samim sobom. Izgleđao je uvijek tako smiren kao da je stalno u Privlastnosti Božjoj. A uvjerena sam da je stvarno i živio s Bogom.

O hrani ne znam mnogo. Kad smo ga na primjer u našoj kući ponudili nečim tako je sve to uzimao kao da ništa ne osjeća. Ako smo željeli da još uzme, odgovarao bi jednostavno: Nije mi potrebno! —

Što se tiče odijevanja, davao je primjer velikog siromaha. Od redovnica je tražio urednost i u tome već prema staležu i položaju. Polagao je puno na bonton i uglađeno vladanje, kao i na kulturu. Vodio je preciznost u radu.

JAKOST

U svemu što čini i poduzima pokazivao je ustrajnost i dosljednost u dobru. Vršeći svoju svećeničku dužnost davao je dojam da je neustrašiv kad treba nastupiti za pravo i obranu pravde. Za O. Antića je vježbanje u redovničkim krepstima u kasnijim godinama bila obaveza kao i u mladim danima svojih bilyežaka o tome. Znao je i od svoje duha, djece energično tražiti mrtvenje i vježbu u pojedinim krepstima. Već prema dobi, zrelosti i stupnju duhovnog života.

Uza sve djetinje pouzdanje i ljubav prema Bogu Ocu kad se je radilo o grijehu obuzeo bi ga STRAH BOŽJI. Znao je na primjer govoriti, da je Bog i pravedan pa može i kazniti naš narod ili pojedine Družbe radi narodnih grijeha ili nevjera duhovnih osoba.

10. POSLUŠNOST :

Po njegovim savjetima i smjernicama koje je davao redovničkim osobama vidi se da je imao visok pojam o poslušnosti. Držim da je bio skroz poslušan redovnik. — Napomena: Na tom području više puta sam bila u dilemi, kako rješava taj problem, što su mu Poglavarji branili da prima penitente u bolesti, a oni su ipak navaljivali i on bi ih primio? ...

11. SIROMASTVO :

Sve na njemu i oko njega, kao i njegovi razgovori svjedočilo je da je siromašan i STVARNO ali osobito DUHOM. Bio je posve OTCIJEPLJEN od svega prolaznoga. Tako slobodan od spona navezanosti na materijalno i prolazno kao što još nisam nikoga susrela u životu.

12. ČISTOĆA :

Držim da se je u toj krepsti uzdigao veoma visoko, do one t. zv. ANĐEOSKE ČISTOĆE. Ta nebeska krepst se odražavala na cijelom biću dragog

nam Oca. Bio je toliko čist, da je sve posvećivao sa čime bi došao u doticaj.

Ne mogu reći da je IZBJEGAVAO ili prezirao ŽENSKI svijet. Barem ne u godinama kad sam ga ja upoznala 1950—1965. Ta njegov pogled je bio tako čist da je mogao svakoga gledati. Za našeg svetog Patra je bilo sve sveto i čisto što je Bog stvorio. Pred njim se čovjek nije osjećao neugodno ni u kojoj situaciji. Ali u svom držanju je bio silno čedan i skroman. Tu čednost je tražio i od duša koje su mu se povjerile. Smatram da je tu koji put bilo nešto pretjerano — jedan slučaj u bolesti! No, moram priznati, da je pri koncu života na tom području malo izmijenio mišljenje, odnosno držanje, ili bolje reći zahtjeve.

13. PONIZNOST:

Uz fenomenalnu dobrotu i ljubav poniznost je bila KARAKTERISTIKA svetosti blagog nam O. Antića. Pred njim je svaki bio vrijedan. Priznavao je i divio se svakom dobru u drugima. Vrlo rado je i niže osobe pitao za savjet i cijenio njihovo mišljenje.

U sebi je bio istinit te nije iskriviljavao darove koje mu je Bog dao. Nikada nisam osjetila da se pretvara kad o sebi nešto kaže. Kad je on duši rekao: »Glavno je ono kako je pred Bogom«, onda smo bili mirni makar svi bili protiv nas.

U saobraćaju s drugima bio je zaista ljubezan i uslužan. Više puta sam u razgovoru s drugima o osobi P. Antića znala reći: »Ako P. Antić nije svet za kanonizaciju po svojoj umrvenosti, poniznosti i ljubavi, onda ne znam i ne razumijem što se traži za svetost?« Isto tako sada držim i tvrdim.

14. SVRHUNARAVNI DAROVI:

Gospodin je svog vjernog slugu P. Antu Antića obasuo s mnogo nadnaravnih darova. Pogotovo na području njegove svećeničke službe u vođenju duša.

Tako na pr. ona nadnaravna INTUICIJA po kojoj je čitao u duši i otkrivaо tajne srca. Po tom nebeskom daru imala sam dojam da više i bolje znade kako je u meni nego što mu ja znam reći. No ta milost nije uvijek jednakо bila prisutna u njemu. Toga je i on bio svjestan i duša je pred njim to osjećala.

Nadalje, onaj spomenuti dar neke osobne PRISUTNOSTI daleko. Znao je za to i on i duše s kojima ga je Bog povezivao. — Više puta bi znao nenadano pozvati svoju duh. djecu na razgovor. I onda je taj susret bio najplodniji. Drugi put bi opet slučajno se navratili i on kao da nas je ČEKAO. Smatram da je u tim prilikama Bog sam posredovao. — Sve su to posebni Božji zahvati i milosti kojima je obiloval njegov sveti život.

Znao je duboko potresti dušu i ganuti na ljubav. Jedna naročita pojava duhovnog vodstva P. Antića bila je ona neka SIGURNOST. Kad je Otac rekao: to nije tako, ili to je tako, onda nije bilo više neizvjesnosti. Jednom riječju, osjećali smo da

nas po Ocu Antiću sam Bog vodi. Tako je to bilo onima koji su mu se iskreno povjerili a on ih je prihvatio po Božjem nadahnuću. — Bilo je međutim i drugih, koji su i pored njegova vodstva vrludali i rogorobili. Uvijek sam u tim slučajevima osjećala da te duše ne traže samo Boga i svoje posvećenje, nego možda svoje opravdanje i kajekakve izlike.

15—16. GLAS O SVETOSTI:

Svi koji su P. Antića dublje poznavali i koji su nepristrani, smatrali su već za života da je SVET i tako ga častili. To svoje uvjerenje očitovali su i s time što su vjerovali da može sve od Boga izmoliti, da sve zna, i da je ono sigurno što on kaže.

Ja sam osobno mislila za života da je svet i sada imam to uvjerenje da je sveto živio i svetački umro. Rado vjerujem da nije ni bio ili tek prošao kroz Čistilište. Za mene je smrt dragog Oca veliki događaj i jedna od najvećih milosti, premda sam je teško prebolila. Sretna sam što sam smjela zadnji dan prije podne, par sati prije smrti, ući u sobu umirućeg Oca i na čas klečeći promatrati taj potresni rastanak: Kako odlazi BOŽJI ČOVJEK s ove naše zemlje ...

17—18. POSLIJE SMRTI:

Kad se govori o P. Antiću svi smatraju da je SVETAC i tako se mole njemu za zagovor kao i proglašenim Svecima. Mnoge milosti pripisuju se njegovu zagovoru. I sama sam puno puta osjetila pomoć dragog Oca, za kojega držim da je ODMAH ušao u BLAŽENO GLEDANJE BOGA, kojemu je jedino živio i kojemu nas je sve vodio. Često živim u prisutnosti dragog Pokojnika te mu govorim onako kao i prije: Molim Vas — zauzmite se za nas, za me, za to i to ... za ovu ili onu dušu ... i slično. Ne molim nikada za materijalno, samo za duhovne i moralne potrebe. U sličnim potrebama mu znam reći: Ti znaš kako je, pa reci Bogu sve za nas ... Takva spontana molitva umiruje, kao da sve nevolje prođu ili se ispune ...

U jednoj velikoj neprilici O. Antić je čudesno pomogao. Hvala mu i slava budi za sve!

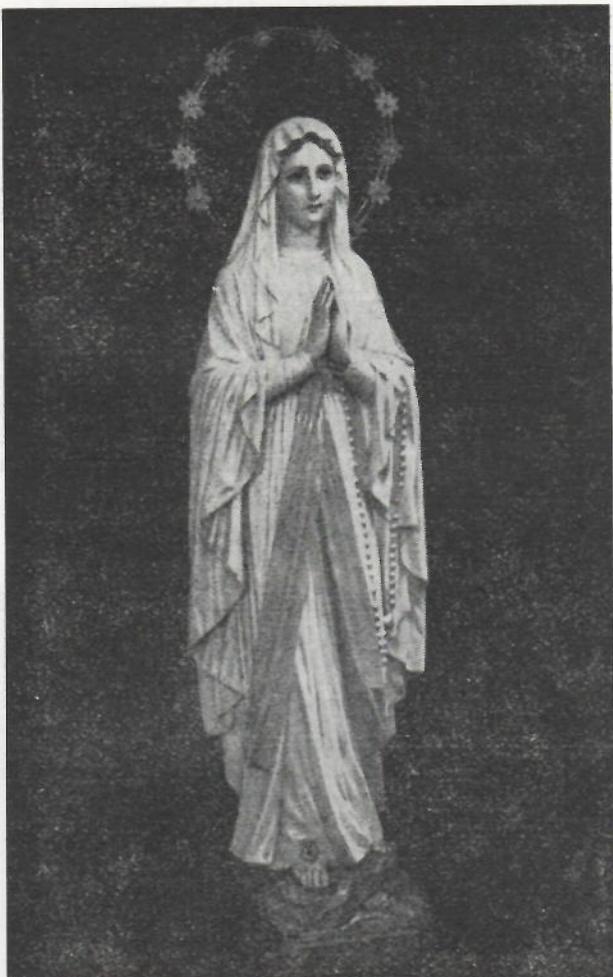
Neka nas nikada ne ostavi!

19. KARAKTERISTIČNA SVOJSTVA O. ANTIĆA

Sve što se ovdje pita smatram da je bio velik dio njegova apostolata. Osobito je bilo začuđujuće kako se u toj dobi života znao UŽIVITI u psihu DANASNJEG čovjeka, pa i mladih. Nije bio zastarjelih nazora nego Božjih, koji su uvijek svježi. Sve ga je zanimalo, izvrsno je shvaćao i s razumijevanjem pratio sva zbivanja našeg vremena. To je kod O. Ante Antića jedan izvanredan dar. — DEO GRATIAS!

M. A. KUJUNDŽIĆ

Poruka Oca Antića

IMA KULATA — (8. prosinca)

SVA SI LIJEPА, О MARIJO!
TI, SVIJETLI URESU НАСЕГА NARODA!
POSREDUJ, MAJKO, ZA NAS
KOD ISUSA TVOGA SINA.

Zahvaljujmo Presvetom Trojstvu da je Marija uslijed zasluga svoga Božanskog Sina odlikovana ovom posebnom povlasticom. Mi moramo čekati na milost sv. krštenja da nam se digne grijeh i da primimo milosti uslijed zasluga Božanskog Spasitelja. Međutim, nosimo u sebi tužnu baštinu naših praroditelja: zle posljedice istočne krvnje — požudu tijela, požudu očiju i oholost života. Zadaća je duhovnog života da ove zle posljedice u sebi paraliziramo a omogućimo rad, rast, napredak i pobjedu milosti.

Vi ste započeli ozbiljno svoj duhovni život, svoj duhovni uspon, svoju duhovnu borbu i svoj duhovni rad, da dostignete savršenu dob Kristovu i da budete slični Kristu i s njim postanete jedno, a po Kristu jedno s Ocem i Duhom Svetim. Da to postignete, uz pomoć Duha Svetoga, molim vas nastojte živjeti:

- 1) sakramentalnim životom
- 2) molitvenim životom
- 3) životom sv. Križa i muke Kristove
- 4) životom Marijinim: sve u Mariji, s Marijom, za Mariju i po Mariji
- 5) budite Kristocentrični, a ne egocentrični.

Vaša tajna: Krist, iako po naravi Bog, nije se uporno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se duboko spustio, uvezši narav sluge i postavši sličan ljudima. I kad se pojavio u obliku čovjeka, ponizio se još više, postavši poslušan do smrti — do smrti na Križu. (Filip 2, 6—7).

Vaše kreposti: Velika, nepokolebiva, živa vjera koja sve radi u ljubavi i po ljubavi. Herosko pouzdanje u Gospodina i prezir — zapostavljanje — sebe i svake ispravnosti i svoga isticanja. Bog sve u svemu, On prvi i nada sve. Evanđeoska jednostavnost i duh sv. siromaštva. Euharistijska duša. S Marijom uvihek: »Evo, službenice Gospodnje!«

Savršeno, po primjeru Isusa i Marije, ispuniti prvu zapovijed ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Vaš stav: Svrhunaravnost, evanđeoska jednostavnost, svrhunaravna otmjenost, finica, nad vidljivo gledati Nevidljivoga, nad stvarnost gledati Jedinoga, Vječnoga koji sve drži, ravna, upravlja. Pronicava sveta štunja... Odlučnost, dosljedna volja i postojanost u volji, s voljom Božjom. U svemu neka odlučuje: dužnost, krepost, svetost.

Iz duhovne ostavštine o. Ante Antića

God. Gospodnje 1929.

Svet u Isusu — Poniznost — Vita contemplativa.

1. Ujutro prva misao poslije Isusa na Presv. Trojstvo; u Mariji, s Marijom, po Mariji; poniziti se i probuditi što življu želju i čežnju za sv. poniznošću i ovoga se neprestano držati. Treba prijeći u običaj.
2. Sav se dati na razmatranje života i muke Gospodinove, Njegove svete ljubavi i svih kreposti. Svagdano vjeran razmatranju.
U straj!

* * *

Svoje račune uvijek imati uredne i čiste, držati se vazda pripravan za dolazak Gospodnji. Sve raditi i držati se kao da je zadnje. Svaki dan misli na sud.

Bježati ljudi — nikad ne govoriti o drugima, nikada ako nisi upitan, uvijek kratko ...

* * *

Svaki dan 2 sata razmatranja; 1 sat duhovnog čitanja. Težiti, moliti, pripravljati se za kontemplaciju!

* * *

Dnevni red:

1. Što ranije ustati i brzo se opremiti da budem na vrijeme s Misom.
2. Vazda s klericima na kafi, na odmoru itd. onda u sobu.
3. Do 9 s Oficij, od 9—10 sv. Tereziji s meditacijom 3/4 — ukupno jedan sat.
4. Rano leći.

Trebam čuvati svoj red, jer bez njega nema napretka. Čuvaj se sve to više općenja. Bježi u samoću, na molitvu, duhovno čitanje i Bog te tu hoće. Ne zaboravi to!

Upotrijebi malo vremena za odmor, a za suvišni razgovor — ništa. Muči i radi!

* * *

Kad me se bude što pitalo, odgovarat ću po savjesti, oprezno i ukratko. Nikada neću govoriti

o sebi, svojoj bolesti, svojim potrebama, proviđanju, hrani, podvorbi, ponašanju drugih prema meni.

Sve to ne dolikuje osobi Bogu posvećenoj i služi Gospodnjem, koji se sav predao Bogu i Njega odabroa za baštinu svoju.

* * *

Red u duhovnom životu. Sve nastojanje da stечem sv. poniznost. Dnevno 2 sata razmatranja sa kratkim duh. štivom. Vazda s braćom promicati njihov napredak i uzgoj po sv. Reguli, Generalnim Konstitucijama, Ordinacijama i pravilniku. O Marijo!

* * *

Po muku, mrtvenju i razmatranju najviše ćeš napredovati. Bježi prigode!

* * *

Nikada se neću pravdati, osobito s mlađima ili sa starijima od sebe. Jedino ću razložiti i istaknuti svoju dužnost, kad to budem morao ili trebao.

MORTIFIKACIJA SJETILA

Osjećaj ticanja:

1. — S pomoću Blažene Majke nikada sebe neću ticati, bilo koji dio tijela.
2. — Svaku večer naslijedovat ću Gospodina u bježevanju kroz »Miserere«, 3 Zdravomarije i »osculum terrae«.

Oči: Gledaj preda se promišljajući o Isusu. Vani gledaj samo što se tiče tebe i tvog posla. U sobi nikada gledati kroz prozor, osim ako je dužnost.

Ukuš: 1. — Kod blagovanja ću biti zadovoljan što Gospodin providi.

2. — Kod stola čuvat ću se svakog izbiranja. Jesti ću sa Gospodinom i sa Nebeskim Majkom bez biranja, prevrćanja, već onako kako je preda mnom.

Mukom, trpljenjem i molitvom nadoknađuj svoju nedostojnost i slabost.

Budi pobožan, ustrpljiv i uzdaj se!

Nečistoća:

S pomoću Blažene i Neoskvrnjene Majke i svetih Odvjetnika osobito ču ljubiti ovaj zavjet sive čistoće i slijediti svoju nebesku Majku. Zato ču uvijek:

1. — Najpomljivije čuvati svetu čistoću duše, tijela, srca i pameti, da budem vazda čisti stan Presvetoga Trojstva, koje se naslađuje i stane samo u čistim srcima.
2. — Osobito ču nastojati oko pobožnosti Pre-svetom Sakramantu, Muci Isusovoj, Neoskvrnjrenom Začeću presvete Majke da uščuvam vazda čisto srce i tijelo, pamet i dušu. Također ču gajiti pobožnost sv. Josipu, sv. Anti, sv. Luiđu.
3. — S pomoću Blažene Majke brižno ču svugdje čuvati, mrtviti nutarnja i vanjska osjetila, navlastito oči i jezik.
4. — Osobe drugog spola, pa bilo koje mu drago, nigda neću gledati niti igdje upirati oči svoje.

— Sa spomenutim osobama govorit ču jedino iz potrebe, ex caritate, ex obligatione. U govoru ču biti kratak, odmjeren, ozbiljan, imajući na pameti Propetoga Gospodina.

6. — Sjećaj se one: Nec Samsone fortior, nec Salomone sapientior, nec Davide sanctior ... Zato ču se s pomoću Blažene Majke čuvati i posebnog prijateljstva bilo s kim, osobito sa osobama drugoga spola. Solus cum Domino solo! Gospodina ču vazda moliti da mi bude On prijatelj i društvo s Marijom, s anđelima i sa svećima.
7. — U napastima protiv svete čistoće odmah ču se uteći Presv. Srcu Isusovu i Majci, Rana-ma Gospodnjim, sv. Josipu i sv. Odvjetnicima.

* * *

Neću nikada kritizirati hranu, niti se ikada tužiti, budem li u čemu slabo poslužen, sjećajući se siromašnog Isusa i svetog Oca Franje.

Naši pokojnici

DRAGAN KOVACHEVIC, umro u Zagrebu 12. travnja. Provodio je život prema uputama i savjetima Oca Antića: bližnjemu dobro či-

niti, biti ustrpljiv i Bogu se moliti. Dugo je bolovao (rak na plućima), a uvijek je bio veder, raspoložen i odan u volju Božju.

BARA TRUPČEVIĆ, umrla 30. siječnja u selu Pleso (kod Velike Gorice) u 86-oj godini. Dugo je bolovala, ali je uvijek bila ustrpljiva i molila.

FRA PAVAO ŽAKNICKI, umro u Omišu 31. siječnja. Dopisivao se s Ocem Antićem, rado je čitao Glasilo Vicepostulature i životopise, širio sličice i molio se za uspjeh Vicepostulature.

ZDRAVKO ESSERT, veterinar u Stonu, umro u Dubrovniku 3. veljače. Rado je čitao Glasilo i životopise, potpomagao sirotinju i provodio solidan kršćanski život.

Mons DRAGUTIN HREN, zagrebački kanonik, umro u Zagrebu 6. travnja. Dobro je poznavao Oca Antića i velikim interesom pratitio njegov rad. Kasnije se zanimalo za rad Vicepostulature i potpomagao.

O. ZORISLAV LAJOS, tragično poginuo u prometnoj nesreći 19. kolovoza kod Popovače. Bio je vrlo aktivna na svim područjima vjerskog apostolata. Dobro je poznavao Oca Antića i s velikim interesom pratitio rad Vicepostulature.

MILOSTISLAV CIKO, katolički javni radnik, umro je u Zagrebu 29. kolovoza. Surađivao je s Ocem Antićem, a kasnije potpomagao rad Vicepostulature.

Kapetan bojnog broda

Saznao sam da među dalmatinskim franjevcima ima jedan specijalista za savjete o izboru zvanja. Najavim se u samostanu, reknem svoje ime i zanimanje. Molim za razgovor s ocem Antićem.

— Ave, odgovori glas iz sobe, kad sam pokucao na vrata. Ušao sam, rekao što želim.

— Kleknite! Kleknem.

— Poljubite zemlju! Poljubim.

— Ustanite! Ustanem.

— Čitajte ovo! Pruži mi tekst, mislim, na latinskom. Čitam.

— Prevedite! Prevedem.

Dade mi drugu knjigu, mislim, na francuskom:

— Čitajte! Čitam.

— Prevedite! Prevedem.

— Sjednite! Sjednem, uvjeren, da sam prvi dio ispita položio i da je među nama dvojicom nestala magla nepovjerenja. Dao mi je kasnije još i tekst na njemačkome. Čitao sam i taj glasno i preveo. Pohvalio je moju pamet. Konačno mi je pružio knjigu na mom materinskom jeziku — da li ga je bar djelomično poznavao, ne znam pitao nisam, ali sam tu knjigu ponio i kući, pročitao je od korica do korica uz veliku duhovnu korist, osobito zbog jedne ideje: Bio čovjek dobar kao Majka Božja ili zao kao Sotona, ne može proći ovim životom bez trpljenja. Pisac je sveta Terezija Avilska, knjiga se zove: Duhovni dvorac. Nakon što sam tu knjigu pročitao, raj se zatalasao mojom dušom, ispred križa ne bježim i života se ne bojim ni onda kad mi od bola suze frcaju.

Svršio sam najvišu školu u državi, imao sigurno namještenje u zvanju koje izvanredno volim i danas, bio sam zdrav i mlad, nalik na Adama u raju zemaljskome prije Evina stvorenja. Tri godine pitao sam sebe samoga i dragoga Boga: što da budem? Tri puta obavio sam duhovne vježbe hoteći izići iz te neizvjesnosti. Imao sam kao neku, možda čak i nesvesnu, slutnju da Bog od mene hoće žrtvu. Dobro, pristajem na svaku, ali kakvu hoće, to moram znati sigurno.

Na koncu trećih duhovnih vježbi — druge i treće obavio sam pod vodstvom oca Antića — pitam ja: »Velečasni, neka meni Bog na Vaša usta progovori. Ako Vi reknete: ostani, gdje jesi, ne ženi se do smrti, ja će poslušati. Ako reknete: budi brat laik ovdje ili na Kaptolu, ne idi više ni kući, pristajem. Ako reknete: uči teologiju, budi fratar, koji drugi redovnik ili svjetovni svećenik, ja će poslušati. Ako reknete: neka se u mom životu rodi Eva, dobro, ja će povesti u svoj zemaljski raj.«

Bio sam svjestan sudbonosnih riječi, koje sam izgovorio, i zadrhtao sam. Taj čas netko je pokucao na vrata sobe i pozvao patra, a ja sam strelovitom molitvom zazvao u pomoć dragoga Boga da mi dade snage da svaki savjet duhovnoga vođe poslušam i provedem. Tako sam se već i primirio, dok se otac za koji čas vratio.

Kao nekada Bog u zemaljskome raju, tako se i otac Ante Antić odlučio za Eva. To jest savjetovao mi je da ostanem gdje jesam, ali da se ženim, a on će se moliti, da nađem dobru djevojku. Rado bi da onda jedno od moje djece bude svećenik. Pitao sam na što valja osobito paziti, što mi savjetuje pri izboru djevojke.

— Gledajte, da li je praktična i da li ima zdrav sud. Pođite na primjer na izlet i ponesite sa sobom jedno dva adreska sirova mesa, ali joj ne govorite toga. Kad stignete na odmaralište, recite joj, neka sada to ispeče. Vidjet ćete da li je upućena i spretna, kakva bi mogla biti kao domaćica. Pitajte je na primjer, što misli o svome župniku ili o kojem drugom licu, pa ćete razabratи njezin sud, što je kod nje po važnosti prvo, a što posljednje...

— Dobro, velečasni, ali ako naletim na vješticu, vi ste krivi!

— Ja kriv, prihvatio poštjenjačina.

Kad sam u poslu, vidim samo posao i ništa drugo. Do polaska na godišnji odmor imao sam još koji mjesec vremena, zato sam pitao i svoje kolege i druge pametne ljude, šta mi savjetuju za predstojeći korak. Više ljudi više zna, odluka je u mojim rukama. Jedan mi je savjetovao da se ne ženim, dok ne doktoriram, jer da će onda »djevojkama pasti cijena«. Drugi mi je savjetovao da se ne prenaglim, nego da djevojku upoznam bar pola godine prije vjenčanja, da izmijenim s njom misli ne samo usmeno nego i pismeno, jer se i u pismu očituje narav, sklonost, naobrazba, inteligencija. Treći mi reče: ako nađem dvije djevojke posve jednakih kvaliteta u svemu, jednu imućnu drugu siromašnu, on mi savjetuje da oženim imućnu, jer ću inače previše trpjeti. Znao sam, da je siromaštvo križ pretežak za ljudska ramena, ako ne pomogne Bog, lome se pod njim i divovi. Ali ipak me je nekako zazeblo oko srca, požalio sam onu »siromašnu«: pa što će biti od njih, ako ih se svatko bude klonio kašu kužnih? Ili će biti časne djevice, dobrotvori svoje okoline, ili će poći po zlu.

Odoh opet ocu Antiću.

— Velečasni, vi vidite kako su teška vremena. Recite, mogu li oženiti i posve siromašnu djevojku?

— Vi? I najsistemašniju na svijetu. U vašoj kući neće kruha nikada nestati!

— Velečasni, uzimam ovo ozbiljno, kao da mi sam Bog veli.

— Uzmite! Ponavljam: u vašoj kući neće nikada kruha nestati! I opet se ustalasao raj u mojoj biću: govori svetac, iza njega je Božji auktoritet.

Prije polaska na godišnji odmor preporučio sam se svakome prijatelju i živome i mrtvome, mnogim znancima sa sveučilišta već vezanim u okove ljubavi, molio za blagoslov svoga župnika, kleknuo pred svoga oca i majku moleći blagoslov, kleknuo pred oca Antića:

— Velečasni, idem na 'sajam djevojaka' blagoslovite me. Molite dobro, jer ako nađem zlu djevojku, vi ste krivi!

— Ja kriv, potvrdi svetac.

Kleknuo sam i pred Majku Božju ne jedanput: na koju djevojku ti pokažeš prstom, tu ću oženiti, pa imala grbu kao deva.

I tu me je zazeblo oko srca, jer za mene nije bilo dosta lijepe djevojke na svijetu... Ali Majka Božja zna bolje moju sreću.

Vrativši se s godišnjeg odmora, vjenčan i građanski i crkveno još u djevojčinu mjestu, u nazočnosti njezinih i mojih roditelja, predstavio sam svoju suprugu ocu Antiću. Blagoslovio nas je, a njoj je još posebno kazao nekoliko riječi, od čega je najvažnije: »Poštivati, poštivati, poštivati«, i pri tom se kao prijetio kažiprstom. To jest: mlada žena ima mene poštivati. To je ona meni odala kad smo se od oca duhovnika oprostili. Ja sam puno puta zahtijevao da mi oponaša točno i glas patrov, i pogled i kretnju, osobito kad sam držao da je potrebno podsjetiti je na to. Puno, puno puta smo se od srca smijali pri tome oboje. Pater se naime svetački molio, ja nisam nikad požalio, što sam se okovao.

Dođem na radno mjesto, kolege čestitaju.

— A je li bogata? pita jedan.

— Kako nije, odgovaram, kad ima mene za muža.

— Koliko djece mislite imati? pita drugi, doktor.

— Znate, ja sam u ratu bio poručnik, u svojoj kući hoću da budem bar kaplar. Da mogu, rado bih bio general.

— Znači: deset, primjećuje u šali doktor.

Ali ja se nisam šatio. Život smo počeli ni od šta. Vremena su bila teška. Uhvatili smo se u krvavi koštar s neimaštinom. Ipak sam video da me pri svakom koraku prati blagoslov. Kod četvrtog djeteta odoljeli smo pritisku liječnika i nismo dali likvidirati dijete. Pitam jednom oca Antića:

— Recite mi, velečasni, kako ste se vi usudili kazati da u mojoj kući neće nikad nestati kruha?

— Sad kažem pogotovo. Vi ste Božji čovjek, poštena duša. Vršite Božji zakon, a Bog je obećao: Tražite najprije kraljevstvo nebesko, a sve će vam se ostalo nadodati. Nebo će i zemlja proći, ali moje riječi neće proći.

I uistinu dolaskom petoga djeteta na svijet prošlo je najteže, uzdizali smo se materijalno sve očiće i sve sigurnije. Svako je dijete donijelo sa sobom neki dar iz neba... Danas je već malone puna kuća svega, Bogu hvala.

Imao sam razočaranje s Domitrovićima, a donekle i s Mitrovićem. Služio sam već kod trećeg poduzeća, uvijek u svojoj struci, a trebao sam urediti jedan veoma važan račun s Mitrovićem i s Domitrovićem prethodnog poduzeća. Dopis, koji sam dobio, bio je nehuman i nesocijalan, nepravedan. Ogorčen pođem ocu Antiću. Razjasnim dopis moleći ga da mi rekne, je li to duh Božji ili vražji. Ako mi ne dadu zadovoljštinu po pravdi, rekoh, ja

Soba Oca A. Antića — Kutija za molitvu i razgovor

ću stvar objaviti štampom pa neka pukne bruka cijelom zemljom. (Nisam to baš tako čvrsto odlučio, nego mi je dolazila kao napast, ali sam kao nekom varkom htio natjerati sveca na posredovanje. Znao sam naime da k njemu dolaze po savjet drmatori i drmani, sveučilišni profesori i biskupi, da je dakle njegova riječ jača od moje. Što može da uredi štola, bolje je nego da puca pištolja.)

Kad je otac shvatio o čemu se radi, potreslo ga je duboko. Odmah sam znao da je dopis od vraka. Bio je ogorčen i molio me, da ne pucam do ponedjeljka, da će on osobno pisati na nadležno mjesto, i to odmah. Mi smo razgovarali u četvrtak.

— Dobro, rekoh, poštujem vašu sijedu kosu, primam posvećenu desnicu i čekam do ponedjeljka. Ali ako ne stigne zadovoljština, ja pucam!

— Pucajte, reče svetac, i ja odoh smiren.

U ponedjeljak stiglo je poštom preporučeno pismo Domitrovića sa sredenim računom. Pater je meni sadržaj svoga pisma gotovo doslovno ponovio, i ja sam razabrao da je onako svetački i ponizno, ali skresao nadležnom Mitroviću i odnosnom Domitroviću u goli obraz sve, muški, da ih je natjerao na pravdu silom svoga moralnog ugleda.

Jedanput mi je dao knjigu Knaus-Ogmo da je pročitamo ja i žena. Kad sam je pročitao i vraćao, pita me svetac:

— Sto velite?

— Isto, što sam rekao i svome bratu fakultetiji, ocu četvero djece na istu temu: Nije to za mene, za nas. Žena nije igračka nego osoba. Treba je poštivati. Sugestija knjige nije ni pravedna, jer tko znaće izračunati oikluse, neka uživa sve što žena može dati, a ipak će doći u raj, dok neuki siromah, koji to računati ne zna, marš u pakao! Je li to kršćanski? Meni ne treba veći užitak na zemlji nego što mi ga može pružiti žena, moja žena, ali ja primam na sebe i sve obvezne, vezane uz taj užitak.

To je muški i očinski, a sve je drugo za špekulantе i kukavice koji se boje života!

— Imate pravo, prihvati svetac, žena nije igračka!

Bio sam već »kapetan nogometne momčadi«, već mi se rodio i Decij, rodio se i poletio natrag Bogu na krilo, kad sam klečao pred kipom Bezgrešnog Začeća u Lurd. Molio sam se za svakoga. Tri dana osjećao sam se u predvorju raja. Molio sam Bezgrešnu tri sina, kako bih sastavio »zbor apostola«. Život će pokazati jesam li uslišan.

O Lurd i o ovom drugom nisam više govorio s ocem Antićem, kad sam poslije dugo vremena opet bio s njim, i to 19. veljače ove godine: umoran sam bio i ja od noćnog putovanja i poslova u Zagrebu, a i kratko sam bio s njim, svega dvije minute, jer je bio već veoma slab. Slutio sam, što će mi reći: neka ljubim svakoga, vježbam se u krepstvi ljubavi, neka mi obitelj bude vezana međusobnom ljubavi, žena neka bude strpljiva. Obećao mi je da će se za nas sve posebno moliti. Kad me blagoslovio i kad sam mu poljubio posvećenu desnicu, pitao sam ga: Smijem li vas poljubiti i u obraz? »Možete«, odgovorio je, i ja sam ga poljubio, prvi i posljednji put u životu, i to u lijevi obraz. Poljupca mi nije uzvratio, možda zbog slabosti ili

redovničkoga bon-tona ili pravila, ako takvo postoji, ali očekujem taj poljubac iz neba ili kad se sastanemo u nebu.

U Duhovnom dvorcu svete Terezije Velike čitao sam da dobro voditi duše znadu samo veoma rijetki duhovnici: od deset tisuća jedan. Eto, takav jedan mislim da je bio otac Ante Antić. Stekao sam u njega potpuno povjerenje. Bio je duhovan, prije svega duhovan. Visok, lijep, jako lijep, živahan, pronicav, vedar, odlučan, jasan, neposredan, poznavalač duhova, veoma intelligentan, bogatih osjećaja, iskren bez prenemaganja. Uz njega si osjećao dah i duh Božji, žar Božanskoga sunca, znao si: taj i kod Boga ima veliku riječ. Izvrstan oficir u borbi za Božje kraljevstvo na zemlji, divan kapetan bojnog broda. Ja sam služio na nekoliko ratnih brodova, teističkih i ateističkih, rado sam dolazio k njemu po savjet, imao sam pred sobom prokušana ratnika za sretnu vječnost, odilazio sam okrijepljen za nove žrtve. Da sam i ja postao zapovjednik jednog »torpednog čamca« i da se još držim na ovoj buri, hvala iskusnom kapetanu bojnog broda ocu Antiću, koji me naučio riječju i primjerom kako se krstari morem danju i noću, u miru i u ratu.

8. ožujka 1965.

Prof. BEPO

15. prosinca 1970. tijelo Oca Antića preneseno je s Mirogoja u Kriptu Svetište Gospe Lurdske.

Prigodom druge obljetnice prijenosa tijela održat će se komemoracija poslije večernje mise — 15. prosinca.

Blago siromašnima... jer je njihovo kraljevstvo nebesko...

Riječ je o siromaštvu-kreposti koja spada u one koje na poseban način zavjetuju svi redovnici, a posebno franjevci.

Ta krepost ide u red onih kreposti koje su ures i obilježe duša koje su visoko napredovali u duhovnom životu, koje su potpuno pregazile svoj »ja« i sve zemaljsko, čije su misli i osjećaji nadzemaljski, koje su jednom riječju svete.

U ovo vrijeme materijalizacije svjedoci smo da se čak i vrijednost čovjeka gotovo mjeri po tome koliko on posjeduje materijalnih dobara, a duhovne vrednote postaju nešto nedohvatno, strano, daleko. Ipak, iako odricanje postaje teško, gotovo neshvatljivo za sitne duše, tim privlačnije i zavodljivije sjaji ideal Krista napuštenog, prezrenog, siromašnog onim doista velikim dušama, koje »siromašne posjeduju sve.«

Dobro je da se opet i opet sjetimo i zagledamo u život čovjeka naših dana, koji je u svom životu tako dosljedno shvatio i proveo ideal siromaštva. Bio je to fra Ante Antić, kojeg Crkva ozbiljno razmatra kao potencijalnog sveca naših dana.

Evo što o njemu pišu i misle njegova subraća: »Potpuno slobodna duha od svih zemaljskih stvari, potpuno mrtav svijetu, bogata duha on je prolazio svijetom čineći dobro...«

Ili kako govori drugi: »Njegova ljubav ostala je uvijek čista, slobodna, netaknuta, neprivezana za zemaljsko i jedino i isključivo vezana za Božansko.«

Nije on bio samo duhom siromašan, nego je u svom životu ostvario još veći stupanj siromaštva — nije nikada uza se imao suvišnih stvari.

Dosta je bilo pogledati njegovu sobu, njegovo odijelo, pa da čovjeku i ne treba druge propovijedi o siromaštву.

Vrlo mlad bio je postavljen prvo za pomoćnika magistra, a kasnije i za magistra u franjevačkoj bogosloviji u Makarskoj. Njegovi đaci se i danas s ganućem sjećaju njegove poluprazne sobe, u kojoj je primao i razgovarao. Bio je tu samo stol, stolica, i mala polica za knjige, koje su mu kao magistru bile potrebne. Drugu godinu dobio je ormar, bez stakla, sav raskliman, koji nije nitko htio uzeti. Klerici su mu još od nebljanjih dasaka napravili jednu policu za knjige, grubu, bez ukusa. K tomu je imao križ, Gospinu sliku, Gospin kip na stolu. Pa ipak kao da ni to nije bilo dosta, dao je vrlo brzo odnijeti obje police s motivacijom »da su mu suvišne«, jer mu sve stvari mogu stati u ormar. Kada su mu htjeli pokloniti ljepše izrađenu korpu za otpatke, nije ju htio primiti »jer je prelijepa za njega«. Kada su mu htjeli đaci darovati šipiju za njegov kip Majke Božje, isto tako je našao načina da je odbije, a da pri tom ne uvrijedi darovaoca.

U sobi gdje je spavao imao je krevet, škrinju za robu, klecalo, križ, dvije slike, škropioniku za blagoslovljenu vodu, razbijeno ogledalo, stare zar-

dale škarice i jedan nožić s drvenim drškom. Nije tu bilo suvišnih stvari — dapače manjkale su i nužne, iako je kao magister mogao dobiti bolji namještaj.

Sve što je upotrebljavao i čime se služio držao je samo kao posuđeno, nikada nije na knjige ili ostale stvari stavljao svoje ime, pa čak ni onu redovnicima dozvoljenu izreku »ad usum simplicem N. N.«.

Iako je u svojoj sobi imao često stvari koje je po svojoj službi trebao radi klerika, nije se nikada njima služio, iako su i njemu bile potrebne.

Jednako je bio raspoložen onda kada bi nešto dobio i kada bi izgubio. Rado je ono što je imao dao drugome, da se time služi, i ne bi se žalio ako mu to ne bi vratili.

Njegovo odijelo bilo je doista siromašno. Imao je dva habita oba jako trošna, jedan slabiji od drugog, ali on nikada ne bi rekao da mu treba nešto bolje. Na uporno nagovaranje đaka zatražio je kod krojača drugi habit, ali »polovni, koji se može još nositi«. Ipak na kraju nije mu preostalo drugo nego da uzme od brata krojača drugi novi habit — njegovi đaci propovijedaju da je u njemu izgledao tako posramljen, kao da je navukao nešto što nijemu ne pripada. Njegovim nutarnjim osjećajima bolje je pristajao stari habit od novog.

Od rublja imao je svega dvije tunike, obje pokrpane na mnogo mjesta raznim zakrpama, ali ih on nije nikako htio odbaciti, »jer su njemu bile dobre«. Odbacio ih je tek onda kada ni brat krojač nije više mogao baš ništa napraviti. Inače je za sebe uzimao od robe uvijek nešto što bi drugi već odbacili kao maramicu, pasac, čarape, tunike i sl. Iako je često znao dobiti mnoge stvari za sebe, odmah bi to dao drugima. Osobito je pazio da nijemu povjereni klerici uvijek imaju sve što im treba i nije se nikada ustručavao za njih moliti bilo koju stvar.

Iako tako siromašan, nikada nije bio neuredan. Uvijek okrpljen, čista rublja privlačio je sve oko sebe svojom izvanrednom finoćom, smisлом za tude potrebe, pa čak i za ono što je kod sebe smatrao izrazito suvišnim.

U odricanju bio je snalažljiv i dosljedan — nije to bila stvar trenutka, već uporno sticanje kreposti iz časa u čas, iz dana u dan, iz godine u godinu.

Godine su prolazile. U kušnjama svakodnevice kalio se jedan veliki duh, jedna tako savršeno shvaćena i u djelo provedena franjevačka skromnost i siromaštvo. Vjeran težnjama i idealima mladosti ostao je takav sve do smrti. I u teškoj bolesti ograničio bi se na najnužnije, poklone, kojih je sada primao sve više i više, isto tako je brzo nestajao u rukama onih koji su sve do zadnjeg dana dolazili i tražili od njega ne samo mir za dušu, već i okrepu za tijelo. Znao je tako često dati svoje lijekove nekome za koga je znao da su mu potrebni. Tražio bi do zadnjeg gotovo časa sa svih strana

svijeta pomoći za svoju duhovnu djecu, a nikada nije nešto tražio isključivo za sebe. Jedino posluh, koji je tako divno vršio, prisilio bi ga da i svome tijelu dadne neku okrepnu koju bi inače odbio »kao suvišnu«.

I tako siromašan do smrti, poput svog Božanskog uzora, poput svog oca svetog Franje, nastojao je dati sve — posljednji stisak ruke, posljednji

dah, osmijeh, suzu za one koji su mu bili povjereni.

Na njegovu primjeru mogli smo doista utvrditi već toliko ponavljanu istinu da je, samo onaj bogat, koji ništa ne posjeduje.«

Iz siromaštva niknulo je jedno takvo bogatstvo od kojeg će pokoljenja i pokoljenja crpiti i konačno naći samo ono jedno potrebito — a to je BOG.

Svetost oca Antića — odraz Božje svetosti

Nagovor štovateljima Oca Antića održan 10. VIII. 1972.

Cilj je naših sastanaka što bolje upoznati Oca Antića i njegovu svetost kako bismo i mi, držeći se njegovih savjeta, što bolje napredovali na putu kršćanske svetosti.

Ne bi bilo u duhu našega fra Ante da dolazimo k njemu samo tražiti pomoći i čudesa. Prvotno je da od toga skromnoga franjevca, koji je uvijek vršio volju Božju i za sebe nikada ništa nije tražio, naučimo kako u svakoj prigodi i u svakoj kušnji moramo ostati vjerni svom kršćanskom pozivu i uvijek ustrpljivo nositi svoj križ pa bio nam i težak. Jedino ćemo tako naći svoju sreću i smisao svog života.

Svi smo pozvani na svetost. Bog, koji je naš početak i naš konačni cilj, sama je svetost. U svetoj Misi prije kanona kličemo Trojednome Bogu: Svet, svet svet! Gospodin Bog Sabaot.

Božja svetost je nedostupna čovjeku i mi možemo Božju svetost upoznati u onolikoj mjeri u kolikoj mjeri posvetimo sami sebe, koliko sami primimo od Božje svetosti.

Naš dobri fra Ante u svom osobnom posvećenju došao je do visokog stupnja svetosti i zato je mogao bolje od nas upoznati Božju svetost. Njemu je Bog bio mnogo prisutniji nego nama. Zbog toga su mu i mnoge stvari bile jasnije nego nama. To je bio razlog zašto je on tako duboko mogao prodirati u ljudsku dušu i otkrivati njezine najdublje težnje, sklonosti i želje.

Bog od nas traži da ga priznamo svetim i da se prema Njemu odnosimo kao prema jedinom i pravom Bogu, da bi tako On mogao nama očitovati svoju svetost.

Nije dovoljno priznati Božju svetost samo riječima, nego to moramo pokazati i svojim životom. Mi kršćani često puta zamišljamo krivo svoje kršćanstvo i svoju svetost. Možda bi i nama Bog mogao predbaciti: »Ovaj me narod slavi samo usnama a njegovo je srce daleko od mene.« Sveti Jakov nam poručuje: »Vjera bez dobrih djela je mrtva.« Nije dovoljno samo ići u crkvu i moliti se za ovaj zemaljski život. Naša vjera mora biti djelotvorna. Moramo biti spremni i na kušnje i križeve. Gospa je rekla maloj Bernardici: »Učinit ću te sretnom, ali ne na ovom svjetu.«

Mnogi kršćani nisu spremni nositi breme ovoga života. Traže od Boga čudo, i, ako ih ne usliši, onda za njih Bog nije pravedan, smalakšu i ohlade se.

Sigurno se tu nije radilo o pravoj vjeri niti o pravoj svetosti.

Krist je prije pregorke muke govorio: »Oče, neka bude volja tvoja!« A naš Otac Antić znao je savršeno izvršavati volju Božju, nositi svoj križ; ali ne samo svoj. On je i tolikima pomogao nositi križ, znao je moliti se i žrtvovati za druge.

Mi na ovim našim sastancima promatramo čovjeka koji nam je bio poznat i tako bliz, koji je znao slijediti Krista, koji je znao svojim djelima i svojim životom očitovati Božju svetost, koji je znao i zadnji atom snage žrtvovati za drugoga. Naš fra Ante mora i svima nama biti poticaj da svoj život malo uskladimo, kako ne bismo samo riječima slavili Boga.

Pokušajmo nasljedovati i u djelo provoditi njebove misli i na taj ćemo način najbolje omiljeti Bogu i najviše pridonijeti fra Antinoj beatifikaciji. Onda će Bog uslišati naše molitve i prošnje. Po zagovoru dobrog fra Ante Bog će očitovati i na vidljiv način svoju moć, da je On Gospodar prirode i ljudi, Gospodar života i smrti.

Dok smo na ovom svjetu, mi smo kao u polutama. Od vremena do vremena Bog nam pošalje neko jače svjetlo, poput reflektora, da nam rasvjetli put. Takovo svjetlo, takav reflektor, bio je i naš dobri fra Ante. On je čitav svoj život svijetlio, ižarivao iz sebe vatu Božje ljubavi i prenosi na nas. Zato se mnoštvo ljudi okupljalo oko njega. Vidjeli su u njemu Božjeg čovjeka. Tražili su u njega pomoći, savjet, ohrabrenje, a on je bio neumoran i spremno je svakom pomagao, svakoga tješio. Kao svjeća uvijek je svijetlio oko sebe i sijao ljubav, mir, radost...

Fra Ante je u pravom smislu shvatio svoje kršćanstvo i redovništvo.

Pokušajmo danas zaviriti malo u svoju dušu. Možda ćemo otkriti mnogo toga što nije svetost, nego se protivi volji Božjoj. To bi nam i naš dobri fra Ante predbacio, on bi nas opomenuo, a možda i prekorio.

Ako bar nešto upijemo od Kristova duha i od duha našega fra Ante, onda ovaj naš sastanak nije uzaludan, razveselit ćemo i fra Antu i dragog Boga.

Moramo i mi osjetiti u svom životu kako je sladak Gospodin, pa i onda kad križevi i kušnje pristišu, pa i onda kad naše oko možda i suzi.

O. Mile Čirko

Kršćanska dušo, Isus je Tvoj Stvoritelj, Otkupitelj, tvoj Učitelj i Vođa. On zajedno s Nebeskim Ocem i Duhom Svetim djeluje u tebi po svojoj svetoj milosti i stanuje u tebi kao u životu svetohraništu. Ti si predmet posebne ljubavi Presvetog Trojstva. Sva djela Presvetog Trojstva izvana idu za tim da te posvete i spase.

*

Stvorena si, kršćanska dušo, da Boga ljubiš i da Njemu živiš. Varaš se ako bi postavila svoju svrhu u koje stvorenje ili stvoreno dobro, jer za to nisi na svijetu. Bog je Tvoja svrha, tvoj život i tvoje sve!

*

Odviše bi pogriješila, pobožna dušo, ako bi samo pobožno gledala na Boga, tvoj cilj i na Njegovu svetu ljubav. Pobožna dušo, znaš li zašto je Otac Nebeski posao svoga Sina na svijet? Radi svoje slave i našeg spasenja! Iz ovoga slijedi, prvo da uvijek trebaš svoj život imjeriti i promatrati prema Isusu, u svjetlu Njegova svetog Upućenja, muke i smrti.

I drugo, On te uči da tvoj život ima biti u svemu podložan i pokoran Ocu Nebeskom.

*

Ti vrijediš života Boga-Čovjeka, Njegove presvete krvi i Njegove sv. ljubavi ... Nije dosta spoznati svoju veličinu, već je potrebito i najglavnije prema tome svom uzvišenom pozivu i život urediti.

Cilj je duhovnog života potpuno sjedinjenje duše s Bogom u sv. Ljubavi. Da to postigneš treba ti slijediti Božansku Mudrost — Isusa. Prema Njegovom sv. životu moraš udesiti svoj život ...

*

Svi u sebi nosimo i osjećamo starog čovjeka, to jest naše zle sklonosti, veliko nagnuće na grijeh, sklonost zemaljskim dobrima, težinu u dobru i kreposnu životu. Isus je svojom smrću predobio i svladao grijeh, uništio starog čovjeka i dao nam je svoj Božanski život milosti po kojem postajemo novi ljudi. Duhovni je život provođanje onog života koji nam je Isus zaslužio i donio. Sve u duhovnom životu ide za sjedinjenjem s dragim Bogom. Zapreke ovom svetom jedinstvu treba ukloniti, svladati i porušiti ...

*

U duhovnom životu na početku duša se trudi i muči da se osloboди grijeha, koji je rastavlja od Boga, njezinog pravog i vrhovnog dobra. Ona radi i nastoji odbiti napasti. Uz borbu združuje duhovne pokore, ljubav je sveta goni da se kaje, da pokorom i dobrom djelima nadoknaditi zanemarenu i prezrenu ljubav svoga Stvoritelja ... Duša sama po sebi ne može ništa, te svu svoju snagu postavlja u sv. molitvu ...

Budeš li pobožna dušo, revna i gorljiva i budeš li ustrajala u ovim prvim vježbama i počecima duh. života, u sebi ćeš osjetiti pravi Isusov mir,

DOBRI OTAC ANTIĆ

utjehu, ljubav, duhovnu slobodu, te sve veće približavanje k Bogu ...

Ti ćeš bježati od svake svoje ugodnosti, a tražit ćeš samo ugoditi Bož. Zaručniku duša.

O slatka li glada, o ugodne li žeđe! Bože moj, neka Tebe duša moja jedino gladuje, za Tobom uzdiše i samo Tebe traži, Bože moj i sve moje dobro! ...

*

Jedini Bog može zadovoljiti našu dušu, ugasiti žeđu i zasiliti, utažiti glad. Ti, pobožna dušo, vazda ustraj u sv. ljubavi. Sve muke, koje budu pratile Tvoj život veselo, iz ljubavi nosi s Bož. Učiteljem .. Gospodin je vjeran! Mi ga moramo slušati sve do smrti na križu. Mogu nastupiti sumnje, dvojbe, jačke napasti i nutarnje tmine i borbe i u tvom životu, no ne boj se! Drži se Isusa i Marije, ljubi ih i slijedi sa svojim križem. Baš u podnašanju svih poteškoća i u mukama najviše će rasti u tebi sveta ljubav i sve kreposti ...

*

Budeš li vjerna, pobožna dušo, u svladavanju same sebe i gorljiva u svetoj borbi, budeš li postojana u podnašanju križa, marljiva i ustrajna u svetoj molitvi i nastojanju da se obogatiš pravim kršćanskim krepostima zasluzit ćeš da te Gospodin pozove na višu kreplost. Ti ćeš osjetiti kako On u svojoj mudrosti i dobroti razvija u tebi svoju snagu. Njegova milost će te nositi i u tebi novim načinom djelovati i raditi ...

Dalje ti ne ćeš govoriti, pobožna dušo, jer želim s Gospodinom da se dobro i junački prosvijetliš i sigurno uputiš u prvim vježbama duhovnog života. Kada te Gospodin bude htio obdariti ovim svetim životom, tada će On biti jedini tvoj Učitelj i Vođa. A bude li Njegova sveta volja, On će te i preko svojih slugu bolje i temeljitije poučiti i uputiti u tom svetom životu, nego bih ja sada učinio ...

*

Ne boj se kršćanska dušo, u svetim si rukama. Nitko te iz njih ugrabiti neće. Budi ustrajna! Isus te hoće!

Tvoja postojanost i vjernost bit će triumf tvoje Propete Ljubavi, čija želiš biti žrtva!

IZ KNJIGE UTISAKA

Dragi Oče Antiću, molim Te za pomoć, čuvaj me i brani od teške kušnje. Dobri Oče, preko tvoga zagovora kod dragog Srca Isusova biti će milost sigurna.

A.

* * *

Oče Ante, čuvaj stado kojemu si posvetio sve svoje životne sile i za koje si Bogu prinosio sav svoj život!

Vraćaju se k Tebi u Zagreb. Budi im odozgo njihov »MAGISTER«!

Zgb, 7. VII. 72.

P. Č. prov.

* * *

Oče Antiću! Ti znaš da se k Isusu dolazi po Matriji i putem koji je posut trnjem. U tome si nam Ti bio primjer. Ponizno Te molim, zagovaraj mene i našu »Malu Obitelj« kod drage nebeske Majke i kod Isusa. Moli se da Isusa puno ljubim, da za njega živim i da njega proslavim ovdje i onda nastavim u vječnosti.

Zgb, 2. VIII. 1972.

Cecilija

* * *

Moj predragi Oče!

Recite Isusu za me koju riječ. Iznesite sve naše potrebe i probleme ovoga časa, a ti su veliki. Osobito zauzmiti se za ono što mi sami ne znamo i ne možemo riješiti. Znam da Vam je na srcu svačije dobro, zagovarajte nas žarko. Posebno Vam preporučam moju ... — njezin slučaj. Neka je Bog čuva! I svaku, svaku dušu ...

Pater, puna sam ... Reci Isusu potrebe i težnje moje duše ...

Hvala na dragoj prisutnosti i milosti!

Zgb, 22. V. 72.

Najmanja M. A.

* * *

Pitaj Gospodina Boga dokle će me još ovako trpjeti! Moli se za me da moj život ne bude uzahudan, nego da se po njemu proslavi Bog, a bližnji okoristi. Daj izmoli da svaki čovjek nađe mjesto u mom srcu, da nikoga ne odbacim, nego da svima budem sve. Moli za one koji su meni povjereni.

Zgb, 30. VI. 72.

S. Ž.

* * *

Oče Ante, zahvaljujem Ti za sva tvoja dobročinstva koja si mi izmolio. Molim Te, pomozi i da lje. Posebno molim: isprosi mi od dragog Boga najveću milost i moju jedinu želju — da budem njegov svet svećenik, potpuno Njemu predan, da »ne živim više ja, nego da Krist živi u meni.«

Moli dragoga Boga da mi udijeli: duboku (tvoju) poniznost, ustrajnost i svetu čistoću. Preporučam Ti svoju obitelj, sestre karmelićanke, braću karmelićane i trećorece i sve svoje dobročinitelje.

Oče, moli za nas, za naše svećenike, za naš narod da nam se svima Presveto Srce Isusovo smiluje i da uvijek ostanemo dobra i sveta djeca Marijina.

A. P. Milovan, sjemeništatarac (karmelićanin)

Dragi Oče!

Uzdam se u tvoj sveti zagovor kod Isusa po presvetoj Majci, koji si nam obećao. Pomozi nam, da izademo iz sadašnjih nevolja, od kojih i djeca trpe. Isprosi nam oproštenje i milost da budemo djeca Božja.

Preporučujući Ti obitelj i domovinu, sve naše nade i strahovanja, molim Te, da svojim zagovorom obnoviš u nama volju za svakim dobrom.

D.

* * *

Sveti Ante Antiću, budi mi u pomoći. Isprosi mi obraćenje mojih najbližih. Napose Te molim, isprosi mi od nebeske Majke veliko pouzdanje u Božju dobrotu. Želim biti oruđe u ruci Božjoj. Moli se za me da se na meni ispunji ono što dragi Bog od mene traži, a to je svet život.

Hvala Ti!

Tvoja zahvalna štovateljica

Gita

* * *

Oče, izmoli mi predanje u volju Božju i veliku ustrpljivost u kušnjama.

J. G.

* * *

Sjeti se, dragi Oče, svog naroda koji je daleko od svoje domovine. Izmoli meni i mojim dragim zdravlje duše i tijela. Iz zahvalnosti širiti ču glas o Tebi, da se mnogi po tvom zagovoru opet na putu k Bogu nađu.

S. E. B.

* * *

Dobri Oče Antiću!

Od srca Ti hvala za uslišanu molbu. Preporučam se i dalje! Uzmi u zaštitu moju majčicu i мене. Napose Te molim za našu dragu domovinu Hrvatsku. Pomozi je svojim zagovorom.

Majci Božjoj Bistričkoj i Presvetom Srcu Isusovu usmjerujem sve svoje nakane, misli i osjećaje.

Oče Antiću, od srca Te svi volimo.

Ing R. V.

* * *

Dragi naš Zatonjanine!

Ponosni smo na tvoje veliko djelo.

Moli za tvoj ZATON i za sve nas!

Zorka

* * *

Otar Antić mi s drugog svijeta još puno više pomaže — svaki put čudesno!

Uvjerite se u istinitost ove tvrdnje zazivajući ga u svim potrebama.

Zahvalni S.

* * *

Pomozi! Ti znaš sve u čemu ... najviše u tome, da vjera bude nepokolebiva, ufanje bezgranično, ljubav jača od svega.

Hvala na dosadašnjoj pomoći! Izmoli od Boga i dalje — Ti znaš što.

Natko

Zahvaljuju Ocu Antiću

Moja sestra Margita Machiedo razbolila se je nakon što je naporno njegovala drugu sestruru u njoj bolesti. Liječnici su ustanovili veliko zasjenjenje oba pluća, odredili terapiju antibioticima, vitaminima i glukozom. Nakon 10 dana rentgenske slike su pokazivale smanjena zasjenjenja, ali je sestra pala u komu (nesvijest), koja je potrajala nekoliko dana. Liječnici su mi rekli da je stanje takvo da medicina ne može pomoći, ali ako vjerujem u Boga neka se molimo. U kratkotrajnim časovima, kada se je sestra budila iz kome, fiksirala bi jednu točku na zidu, teško je disala i po svemu se vidjelo da je kraj blizu.

U tom teškom času obratio sam se o. Antu Antiću s vrućom molbom, da »u ime proslave Boga« izmoli ozdravljenje ove moje sestre (ako tako Bog hoće).

I doista nakon dva dana gotovo nepromijenjenog stanja sestra je došla k sebi, počela je govoriti razgovijetno i smisleno, raspoznavala je osobe, počela uzimati hranu redovito i u dovoljnim količinama. Temperatura se posve normalizirala. Od tog trena oporavak je bio brz i izvanredan, čak njen stari gotovo astmatični kašalj je posve nestao. Sada ona već šeće vrtom, pomaže u kući i dobro se osjeća.

Mislim i čvrsto vjerujem, da je Bog preko o. Antića pomogao i ozdravio moju sestruru, a o. Antić nije se jednostavno mogao oduprijeti molitvi, koja je išla u prvom redu »za proslavu Boga«, a to je on jedino za čitavog svog života i nastojao — *proslaviti Boga*.

Zagreb, na blagdan Srca Isusova 1972.

Dragoš Machiedo, Zagreb

Sunarić Evica — Sombor zahvaljuje Dobrom Ocu Antiću za milost ozdravljenja i šalje prilog od 100 Din.

* * *

Od srca zahvaljujem na primljenoj milosti po zagovoru moćnog Oca Ante Antića. Bila sam jako bolesna, a sad Vam pišem izvan kreveta i nakon podnevne šetnje. Dobri Otac Antić, miljenik naše drage Gospe Sinjske, došao mi je u pomoć.

Zazivala sam ga i prije, pomogao mi je i u poslu, pa se osjećam zadovoljna jer imam dobro mjesto.

Ana Vrkljan, Frankfurt

Zahvaljujem Dobrom Ocu Antiću na milostima koje mi je isprosio od dragog Isusa i Bl. Gospe Lurdske.

Imala sam upalu grla više godina, bila sam vazda promukla, a najviše me je bolilo što nisam mogla pjevati u crkvi, a ja tako volim pjevati. Utekoh se Dobrom Ocu Antiću, moleći ga da mi pomogne. Svaki put kad sam se molila, stavljala sam na grlo maramicu koju sam jednom položila na njegov grob i molila da je blagoslovi. Dobri fra Ante se je odazvao: sada pjevam kao slavuj!

Primila sam i drugu milost: dugo sam bolevala od ekcema na rukama. Uza sva liječenja ekcem nije prolazio nego me je mučio dugi niz godina. Puna pouzdanja zamolila sam Dobrog fra Antu za pomoć i bolest je nestala.

Zahvalna sam Dobrom fra Anti, dragom Isusu i Blaženoj Gospoj Lurdskoj. U znak zahvalnosti šaljem prilog za Vicepostulaturu u iznosu od 50 Din.

Marija L. iz Zagreba

* * *

Dobri Oče Antiću!

Uvijek si me tješio u mojim teškim nevoljama i preporučivao me Gospoj Lurdskoj. Sada se opet nalazim u gorkim časovima. Nadam se da ćeš mi pomoći svojim zagovorom kod drage Gospe. Pomozi mi da što bolje izvršim tvoje riječi: »Kćerce, ljubi Majku Božju! Prilažem 100 Din za potrebe Vicepostulature.

F. Lj. — Zagreb

* * *

Hvala Ti, Oče Antiću! Izmolio si nam milost da se stvar uspješno završila nakon dvije godine. Ostajemo i nadalje tvoji vjerni štovatelji. Molim Te, dobri Oče, pomozi mi svojim zagovorom da budem ustrpljiva u svojoj bolesti, a mojemu sinu da pođe u životu pravim putem i da ostane uvijek vjeran katolik.

Uvijek tvoji vjerni štovatelji
M. i B. P.

* * *

Zahvaljujući Dobrom Ocu Antiću na primljenim milostima, po kojima je oslobođio moju obitelj od velikih teškoća, šaljem mali prilog za kanonizaciju.

Marica Štimac, Zagreb

IZ VICEPOSTULATURE

FRA ANTINI PRIJATELJI

Mjesečni sastanci u samostanskoj kapeli držat će se redovito u četvrtak poslije prvog petka. Slijedeći sastanci bit će: 9. studenog, 7. prosinca; a u godini 1973. 11. siječnja, 8. veljače.

Prijatelji i štovatelji Oca Antića izvan Zagreba mogu katkada i sami održati međusobni sastanak. Na tom sastanku mogu čitati nešto iz kojeg životopisa ili iz Glasa Vicepostulature ili obnoviti sjećanja i uspomene na susret s fra Antonom.

Zaveden je postupak da se Oca Antića proglaši blaženim i svetim, imenovan je Vicepostulator i u Zagrebu otvorena Vicepostulatura.

Molimo sve one koji su Oca Antića poznavali da nam pošalju sve što god imadu kod sebe kao uspomenu na nj: pisma, fotografije, bilješke, sličice itd. Isto tako molimo sve da nam pošalju svoja sjećanja, uspomene, razgovore s dobrim fra Antonom.

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su: Fra Silvestar Arapić — Šibenik (360); Božena Polić — Split (1.000); Jelica Baljak — Zagreb (600); Greta Bujanović — Zagreb (400); Meri Filipetti — Makarska (200); Marica Štimac — Zagreb (200); Silvia Strojin — Zagreb (200); Dr Em. M. — Zagreb (200); Zorka Kolimbatović — Split (200); Katica Jukić — Split (200); Marija Baturić — Pučišće (200); Marijana Mogut — Samobor (100); Amalija Bogović — Zagreb (100); Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (50 mjesečno); Jelka Crnjanin — Zagreb (50 mjesečno); Pavica Živičnjak — Zagreb (50 mjesečno); Mila Antoš — Zagreb (100 mjesečno); Anica Zidarić — Zagreb (100); Marica Petrinjak — Sudovec, Križevci (100); Marija Zrimić — Strizivojna (100); M. Andjelina Kujundžić — Subotica (100); Rezika Nemeš — Zagreb (100); Magdalena M. — Zagreb (200); Fra Bernardin Bebić — Banjevci (50); Mira Treurzić — Zagreb (150); Vera Kulundžić — Zagreb (100); Roki N. — Zagreb (50); D. Ćepulić — Zagreb (50); Vjekoslava Toth — Zagreb (50); Jula Vivek — Brezovljani, Žabno (50); Marija Malinka — Nova Gradiška (150 u zahvalu za primljene milosti); Terezija Rebec — Zagreb (50); Marija Snerperger — Razdrto (40); Marica Štajduhar — Razdrto (20); Marica Šneler — Razdrto (20); Adela Starc i Marija Brundula — Maribor

(100); Juričić Iva i Mare — Brela (50); Štefica Bauer — Split (20); Mandica Novaković — Siverić (20); Fra Vladimir Tadić — Sinj (20); Marija Topolovac — Zagreb (50 u zahvalu za primljene milosti); N. N. — Zagreb (25); N. N. Duga Resa (50); Marica Kovacević — (50); Marija Varjačić — Zagreb (40); Adela Žganjer — Zagreb (50); Zdenka Blažeković — Zagreb (50); Jelka Margeta — Zagreb (10 mjesečno); Marija Jemrić — Zagreb (40); Milica Belošević — Zagreb (20); Štefa Bauer — Zagreb (20); Josipa Fabry — Zagreb (20); Jerka Pupratić — Zagreb (2 dolara); Fra Bernardo Dučić — Frankfurt (100 DM); Fra Ivon Mendušić — Wiesbaden (50 DM); Ana Vrklian — Frankfurt (10 DM); Mila Kulišić — Zagreb (10); Liza Pulhieri — Split (20); Teška bolesnica M. P. — (200); Bradarić — Split (200 uz preporuku za jednu veliku potrebu); Ana Kanoti — Varaždin (500 uz preporuku za ozdravljenje: »Jer puno patim u raznim bolestima...»); Kata Beroš — Bratuš, Makarska (100); Fila Babić — Makarska (20); Papković Anka — Sarajevo (20); Marija Tomašić — Baška, Krk (100); Majurec Ana — Virovitica (50); Stanka Petković — Bakar (30); Fra Ivan Vuka, župnik — Proložac (1.000); N. N. — Konjščina (100); Jelka Željko — Bruxelles (100 DM); F. Lj. — Zagreb (100); Fra Ljudevit Šonje — Zadar (450 sakupio od svoje rodbine).

Točna adresa:

Vicepostulatura
Vrbanićeva 35
41000 - Zagreb

Na ovu adresu treba slati sve što je u vezi s našim Ocem Antićem: uspomene, bilješke, fotografije, pisma, milodare, preplate...

Molite da svi koji dođu k meni ne nađu fra Antu nego Isusa

Predragi Oče! Tvoja duhovna djeca imala su prilike često puta čuti ovakav poticaj.

To je bila najdublja težnja Tvoje duše.

Ti nisi ništa tražio za sebe.

Ti nisi nikoga tražio za sebe.

Ti nisi ništa pripisivao sebi.

Ponizan, duboko ponizan, nas drhtave i slabe duše poticao si da molimo za Tebe. Da nikada ni najmanje ne bi bila zasjenjena čistoća Tvoje nakanje da sve vodiš k Isusu.

Želio si i molio da ne nađemo Tebe kad dođemo u Tvoju blizinu, nego da osjetimo da si Ti doista drugi Krist. — I mi smo svjedoci tome da Te je Bog uslišao.

Svjedoci smo, jer nikada nismo našli samo Tebe, predragi Oče, nego u Tebi, po Tebi iz Tebe odsevao je Krist.

Isusa smo našli u Tvojem pogledu, koji je bio tako dubok i pronicav, koji je video u nutrinu naših savjesti i u budućnost naših dana.

Kroz Tvoja posvećena redovnička i svećenička usta — Isus nam je govorio. U tom smo sigurni. Bile su to riječi koje su strujale ravno iz Srca Isusova.

Predragi Oče! Tvoje srce bilo je prepuno ljubavi i dobrote Isusove. Nitko nije mogao proći kraj Tebe i iznijeti bilo kakvu potrebu, a da se Ti nisi svestrano angažirao da mu pomognes.

Pozivao si dobre, poticao ih da se međusobno pomažu i ljube. Uspostavio si, gdje god si mogao savršenu vezu ljubavi — probuktalu iz Srca Kristova. Poticao si nas neka se napajamo tom ljubavi na izvoru Presvete Euharistije.

Tvoje dobro srce, srce drugog Isusa, divno plenito, redovničko-svećeničko očinsko srce tako nas je savršeno razumjelo. Ti si nas sve razumio. Razumio si svećenike, razumio si redovnice, savršeno si razumio Bogu posvećene u svijetu, kao i sve ljudi svih staleža.

Posebno si naglašavao neka pazimo da ne budemo mi centar oko kojeg će se sve okretati, nego Isus neka bude središte prema kojemu će biti upravljeni svi stavovi naše duše i sva naša aktivnost.

Zahvaljujemo Bogu što nam Te je dao takvog, da smo uz Tebe dobivali novu snagu na putu milosti i dobrote. Uvjereni smo da sada u krilu Presvetog Trojstva, pred prijestoljem Janjeta zagovaraš svoju duhovnu djecu (i čitav svijet).

Sretni smo da se i u naše vrijeme rađaju i žive sveci kao što je bio fra Ante Antić.

Ž. J.

Gospodinu sam zahvalan što sam u životu susreo o. Antu i što nam ga je Bog dao!

Božja je milost bila velika u njemu i on je rado surađivao sa svim njezinim zahvatima koliko god su sile dopuštale. Kroz njegovu narav i lične osobine milost je čudesno propovijedala blagu vijest svima, kojima je on bio poslao i koji su tu blagu vijest htjeli čuti. Uvjerjen sam da Gospodin i iza Antina odlaska iz naše sredine nastaviti će njegov blagotvorni utjecaj na duše i našoj domovini dati novog službeno priznatog sveca.

Diskrecija je zahtijevala da neke stvari ne napišem onako kako bih želio i kako sam doživio. Ovo

što sam napisao izraz je moga subjektivnog uvjerenja i tako mislim pred Gospodinom. Uvijek sam spremjan potvrditi svoje subjektivno uvjerenje (koje sam vrlo oprezno formulirao) da je o. Antić zainstala bio »ponizan, skroman, pun Duha Božjega!«

Ja ga molim da me ne zaboravi pred Gospodinom — i da mi se revanšira, bar malo, za neke stvari koje sam za njega radio.

O. K. K.

Moramo biti uvijek vjerni svakoj milosti Duha Svetoga.

Treba slijediti Gospodina velikodušno i savršeno. Sve što dolazi od ruke Božje, sve je dobro i spasosno za dušu.

Pred Gospodinom budimo otvorena knjiga u koju On piše svoju volju.

Sveta ustrpljivost i potpuna poslušnost svetoj volji Božjoj, jedinstvo s Njegovom svetom voljom u svemu — to je bitno i glavno za nas.

S nebeskom Majkom nosimo Isusa u sebi i proslavimo Ga svetošću života.

Duh Sveti nadahnjuje dušu na nutarnju otcijepljjenost od sebe i svega zemaljskog, na savršenu ljubav i potrebu da mu savršeno pripada.

O. Antić

Bila je neka svečanost u crkvi Gospe Lurdske pred više godina. Kao obično i ova je svečanost završila ručkom redovničke braće i prijatelja samostana. Točno se ne sjećam, da li je to bila svečanost na svršetku svibanjskih pobožnosti ili na svršetku devetnice Gospa Lurdskoj. Propovijedi je držao pozнати и учени hercegovački franjevac o. Rufin Šilić.

Razilazeći se nakon ručka u prizemlju samostana susreli smo o. fra Antu Antića. Radi slabog zdravlja on nije dolazio u blagovalište. Nakon ručka malo je šetao ispred svoje sobe.

Svi smo ga toplo pozdravili i zaokružili zanimajući se za njegovo zdravlje i raspoloženje. Posebno je bio raspoložen o. Rufin kod toga susreta i nastojao fra Antu trgnuti iz njegova stalnog i uvijek jednakog spokojnog ozbiljnog držanja.

O. fra Rufin je ozbiljan čovjek i koliko god se znao duhovito u poluzbilji šaliti, njegove šale nisu nikada bile daleko od njegovog uvjerenja, posebno u ozbiljnim stvarima.

Rufin se najedanput okrene prema gvardijanu i njegovom zamjeniku pa im reče: »Čujte vi starješine ovog samostana, ako bi se slučilo da fra Ante umre dok sam ja odsutan, morate mi ostaviti i sačuvati komadić njegovog habita.«

Na te riječi o. Rufina nastao je među nama ozbiljan tajac. Moj pogled je pao na O. Antića. Nakon tih riječi fra Ante se kao još više uvukao u se, a njegove oči još su niže pale prema zemlji.

Taj slučaj i slika živo mi se zasjekla u pamćenje i često mi dolazila pred oči još za života Oca Antića. Riječi o. Rufina bile su kao neka vizija svega onoga što se događalo oko odra Oca Antića. Ta vizija o. Rufina bila je više realna, jer su se štovatelji, a i drugi vjernici, otimali za komadić njegove haljine i bilo kakvog predmeta. Mnogi očevici smrtri i pogreba to i danas svjedoče.

A. Ž.

O tac Antić nije bio samo svet čovjek po svojem životu i shvaćanju njegovog značenja, već je bio i pun kritičnog duha i poznavalac svih komponenata čovječje psihe.

Bio sam prisutan i svjedok, kad su jednom k njemu došli kao arbitru majka i otac, ljudi uvaženog društvenog položaja. Nisu se slagali, što da učine u jednom konkretnom slučaju njihovog jednog sina, koji je bio dobio popravak u VII-om razredu gimnazije. Jedan je roditelj mislio, da mu se ne bi smjelo dozvoliti da ide na maturalno putovanje, dok je drugi roditelj bio za to da mu se dozvoli.

Bio sam impresioniran njegovom intuicijom kojom je spremno odmah zašao u bit odnosa roditelja i odraslog djeteta, te teških posljedica eventualnog pogrešnog stava roditelja u tom odnosu.

Odlučno je bio protiv takovog kažnjavanja odraslog djeteta radi popravka, koji je bio već sam po sebi najveća kazna za njegov eventualni nemar. Spriječavanjem sudjelovanja djeteta u takvom slučaju na maturalnom putovanju, značilo bi poniziti svoje dijete pred njegovim kolegama i — možda — za sva vremena od sebe otuđiti svoje dijete.

A. Ž.

Drage moje sestre!

Počeli smo sveto Gospodnje vrijeme:

A D V E N A T — D o š a š c e — priprava za Božić.

Želio bih da svaka od vas uzme za posebnu vježbu: poniznost Vječne Riječi u kriju Marijinu. Svaka od vas kroz advenat neka se vježba u svetoj poniznosti, poslušnosti, šutnji koju vježba Mali Isus.

Sestre, molim vas sve u Gospodinu, kroz ovaj advenat zaboravimo na sve naše pogreške, na poteškoće koje susretamo u zajedničkom životu, u dužnosti, pređimo preko svega neugodnoga što smo doživjeli u našem redovničkom životu, te sav svoj pogled upravimo na Sina i Majku. Od njih učimo kakvi moramo biti pred Bogom, pred starijima, pred bližnjima i prema sebi.

Casnu Nadstojnicu i sve Sestre blagoslivljem, molimo za svaku pojedinu i za svu vašu svetu Družbu.

Zagreb, 4. XII. 1958.

duhovni brat Fra Ante

MIR I DOBRO!

DRAGE MOJE SESTRE!

Sutra počinje devetnica svetom porođenju Isusovu. Želim da provedete ove svete dane u jedinstvu s Malim Isusom.

Sestre moje, molim vas sve u Gospodinu, uzdignite se nad sve ljudske slabosti i zaboravite sve što ste imale kakove neugodnosti, poteškoće, nezgode — sve, ama sve zaboravite iz svoga pamćenja.

Čvrsto se uhvatite križa na svojim prsim, svete krunice i sv. Pravila. To donesite Malom Isusu i recite mu, da ste spremne s njime vršiti volju Oca nebeskoga i njega u svemu nasljeđovati.

Neka među vama vlada sv. ljubav i duboka šutnja kao znak da očekujemo Velikoga Kralja koji nam nosi svoje Božanstvo.

Sestre moje, ljubite Malog Isusa, ljubite nebesku Majku Mariju, ljubite se među sobom pravom Isusovom ljubavlju, dobrotom, ustrašljivošću i blagošću. Neka vas sve oduševljava današnji Introit sv. mise: Radujte se svagda u Gospodinu, opet velim: radujte se. Blagost vaša neka bude poznata svim ljudima. Gospodin je blizu.» (Filip 4,4)

Svim sestrama, zajedno s č. s. Nadstojnicom, čestitam Božić, Svece i Novu Godinu. Neka vas sve Djetić Isus ispuni svojom svetom ljubavlju i nazočnošću, da sve bude te njemu vjerne i dostojevine zaručnice. Marija nebeska Kraljica neka vas sve učini pravim i dostoјnim svojim kćerima.

U Duhu Svetom sve sestre blagoslivlje, za vas moli i žrtvuje se vaš duhovni brat

Fra Ante

Zagreb, 14. XII. 58.

DRAGO DIJETE BOŽJE!

Prikazujem Vas Djetiću Isusu kao žrtvu poklonstva, zahvale, prošnje, zadovoljštine, ljubavi i poniznosti ... Čestitam Vam P O R O Đ E N J E Djetića Isusa ... Neka Vas Isus posveti i učini svojom svetom žrtvom, da ne živite više Vi nego Isus u Vama! Veselim se da Vam Djetić Isus daje mir, pouzdanje, predanje i sv. vjeru. Blagoslivlje Vas sa Isusom i Marijom.

Fra Ante

„Naš dobar fra Ante“

Kratki životopis fra Ante Antića — napisao dr Damčić, izdao Fra Roko Tomić, Zagreb, Varšavska 35. Cijena 5 dinara.

Ovo je već četvrti životopis izšao u šest godina nakon smrti svete uspomene redovnika franjevca i svećenika fra Ante Antića. Vrlo sažeto i zanimljivim stilom iznio je pisac životni put čovjeka naših dana, koji je u svom životu ostvario nauku Evangelja, koji je doista svima bio sve. Fino i nemetljivo vodi pisac čitaoca od djetinjstva sve do smrti, a kroz čitav životopis provejava velika ljubav i sinovsko pouzdanje spram Majke Božje i Majke naše, u kojoj je pokojnik bio doista primjer i uzor.

Životopisu je pridodat niz misli i savjeta nadjenih u rukopisima ovog velikog sina svete Crkve i Hrvatskog naroda povezanih s Marijom.

Knjiga je izdana u duhu i vremenu Marijanskih Kongresa održanih u Zagrebu i Bistrici prošle godine.

Dobri otac Antić

Životopis napisao isusovac Ante Katalinić

Str. 150, cijena 5 Din

Zahvalni smo Božjoj Providnosti što je nama Hrvatima u ovim poslijekoncijskim godinama dala oca Antića, velikog realizatora žarke ljubavi prema Bogu i žarke ljubavi prema ljudima. Zar su te ljubavi, koje je nosio u sebi, bile dvije ljubavi? Ne! To je bila samo jedna ljubav. Pitate se: kako to? Čitajte životopis pa ćete razumjeti!

Kratki životopis oca fra Ante Antića

Napisao dr Natko Faranetić

Str. 64, cijena 5 Din

Tko želi upoznati život i rad o. fra Ante Antića...

Tko želi doživjeti što bliže i neposrednije fra Antu...

Tko želi naći u fra Ante svoj uzor... rado će uzeti u ruke ovaj kratki životopis i na dušak će ga pročitati.

U današnje vrijeme trke, buke, žurbe, nemira i nesigurnosti lik fra Ante ižariva smirenost, spokojstvo, nadu, utjehu, sigurnost i radost.

Fra Ante je dijete sunca i vadrine, siromašni brat sv. Franje, ponizni naš suputnik i sudionik u našim nastojanjima i trkama, uvijek spremam pomoći, utješiti, podignuti i ohrabriti...

U svijetu bez ljubavi fra Ante je bio glasnik vječne ljubavi, njezin najvjerniji tumač i nosilac.

J. Šimunov

Željan Boga

Osobni pristup fra Ante Antiću

Str. 52, cijena 5 Din

Narudžbe prima:

Vicepostulatura

Vrbaničeva 35

Zagreb

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature

Izdaje: Franjevački Samostan

Vrbaničeva 35, Zagreb

Odgovorni urednik:

Fra Roko — Ivan Tomić

Vrbaničeva 35, Zagreb

Tehnički urednik

Vladimir Rozljan

Lektura:

s. Mariangela Žigrić

Korektura:

s. Nives Kuhar

Godišnja pretplata

10 d

Pojedini broj

2 d

Izlazi povremeno

Časopis izlazi dozvolom crkvenih i redovničkih vlasti.

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi se sveta Misa za sve prijatelje, dobročinitelje i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sv. Crkva.

Tisk: »Zrinski«, tiskarsko-izdavački zavod Čakovec, Globetka bb.